

Hind 23 krooni

HEA LAPS

JA TEMA SÕBRAD JA SUGULASED

Postritel:

Christina Aguilera

Miau

Maalime sõnadega!

Deili käis Roomas

Hitiparaad Estonias

Viljandi koolilaste

õuemängud

Mis on must auk

Kirjanik-haldiatantsija

Juttu Aarne Saluveeriga

Kogu tõde rohevindist

<http://kommikus.kalev.ee/healaps/>

9 771406 344067

Pääsud vist on juba teel...

Hütab: "Veni, vidi, vici!"
pääsuparv, kes koduteel.
Olla võõrsil nad ei viitsi,
kuigi selge võõras keel.

Küsib lind: "Kas teile kingiks
toon ma soojast Aafrikast
kaasa lillekese mingi
või ehk kümme musta last?"

Lilled meilgi idanevad,
lapsi häid ka leiab siit...
Kaasa võta parem kevad,
kodumaine laul - vidiit!

Leelo Tungal

www.lastekas.ee

Kes-Mis-Kus? Nr 3-2007

Kaanepilt: Kadri Aarmann (Kullo Suurnäitus 2006)

- 3 Andres Aariku "Loodus"
- 4 Heli Illipe-Sootaki "Auto ja mets"
- 6 Maalime sõnadega. Edgar Valteri maal.
- 7 Peep Veedla linnuluule
- 8 Kirjalaps. Grete Helena Kütt ja Liilian Ots
- 9 Tiit Kändleri kosmoselugu
- 10 Kairit Eiti, Maarja Laia, Hans Osvald
Noormetsa looming
- 11 Kodulinna noorte looming raamatus
- 12 Teatriviktoriin
- 13 Naeru-uss
- 14 Oma sulega: Karina Auli Põltsamaalt
- 15 Mustkunst
- 16 Deili Lemsalu reisikiri Roomast
- 18 Hannele Huovi printsessi-jutt
- 19 Uudised
- 20 Peep Veedla rohevindist
- 21 Poster 1 Mjau
- 22 Poster 2 Christina Aguilera
- 25 Kirjanurk
- 26 Viljandi koolilaste õuemängud
- 27 Ilmar Trulli ristsõna
- 28 Meie haldjatantsija Katrin Reimus
- 30 Anneli Orgusaare klaasimeisterdused
- 31 Lugemine loeb!
- 32 Hitiparaad Estonias
- 33 Suur vahetund. Piltmõistatus
- 34 Barbindus
- 35 Reet Mängel-Juuse koomiks
- 36 Sabina Zinovjeva märtsi- ja muudest kassidest
- 37 Johanna Liisa Aimala, Kristiina Rogenbaum
õpetajatest
- 38 Henri Ratniku koerajutt
- 39 Järjehoidja
- 41 Pop Mjau
- 42 Ühetähejutte
- 43 Juttu Arne Saluveeriga
- 44 Lego

Väljaandja: Mittetulundusühing "Hea Laps"
Harju 1, 10146 Tallinn Tel. 631 44 28
Hea.Laps@mail.ee

Trükk: Reusner

Ajakiri Hea Laps ilmub kord kuus

Toimetaja Leelo Tungal, leelo@healaps.ee

Levijutt Britta Korzets, britta@healaps.ee

Kujundaja Vivika Kalt, vivika@healaps.ee

Luuletus on pärit J. Kunderi Seltsi jutuvõistluse parimate tööde kogumikust.

Loodus

Meie ülesandeks oli kirjutada pisut jampsi, kuidas loodus kevadel tärkab, lehkab vargsi. Niisiis olen siin ja räägin kahe teile sellest loodusest ja loomariigist, pagan teab veel, millest... Alguse sai kõik see kes teab, kunas, kui meteoriid ründas Maa-nimelist muna. Tekkis loomariik, taimerik ja Sina, kõige lõpuks ilmusin siia paika mina. Kiviaja inimene tappis puuga mammuti, tänapäeva prussakas tassis koju kummuti. Mammutist sai teha suppi või kirve, aga mafiooso tapab löbu pärast hirve. Küttimine, korilus on ammu teada ajaloost, jaapani auto see laguneb ostes kaost. *Made in Japan, Taiwan* või *Korea*, tselluloositehased, need on nõnda toredad: õhku lendab süsimust suits ja saast, vene usupappid on parasjagu paast. Jökke, järve lase kõik see ülejäänud salk, ei sind piina ükski ametnikunärust nolk. Maakera, näed, see on punnis nagu paise, naftaärimehe jaoks raha ei haise. Lase kohe aadrit, pumpa maa seest välja nafta!

Vabaärimeeste pühaks paigaks on EFTA. Aerosoolid ähvardavad lõhkuda O₃-e, ameeriklased võivad tekitada eri torme. Teadusfriigid kriiskavad kõik kasvuhoone kattest, taevast tulev vesi koosneb üsna mitmest happest. Paks prillidega põrsas laulab meile kõige lõpust, ise, tüüp, ei võta enda teadusjutust õppust. Kasuta *roll-on*´i või parem vahel pese end, minu vanaema pole sinu tütre noorem vend. Tore on, kui sõidad homme tööle autobussiga, paelussi oma kõhus toidad toore sushiga. Tšernobõlist peame parem võtma kõik õppust, Emakene Maa ei talu nõnda toorest jähkrust. Me rahvas vajab koolitust, kui endal nupp ei noki, kuula minu juttu, ära käsi tasku topi. Lõpetame parem kohe selle vägivaldla, Ära diiselõli meie põhjavette kalla! Loodan, et mu jutust oli veidi ikka kasu, oma tegudele pead sa ise andma asu. Lähengi nüüd minema, tagant kiirustab rutt, sellega sai otsa minu teaduslik jutt.

Andres Aarik Rakvere Gümnaasiumist

**Täname
Kultuuriministeeriumi,
Kultuurkapitali ja
Hasartmängumaksufondi**

**Suur aitäh Haridus- ja
Teadusministeeriumile,
kes tellis ajakirja 585-le koolile!**

Auto ja mets

Heli Illipe-Sootak

Auto ohkas. Jälle on keegi ta tagaklaasile

näpuga kirjutanud „PESE MIND!“. Muidugi oleks auto tahtnud puhas olla. Ja kuidas veel! Paraku ei olnud autol enam hoolivat peremeest. Peremeest, kes igal reede õhtul autoga pesulasse sõidaks. Siia maani oli autol meeles see mõnus kõditav tunne, kui keerlevad harjad ta selga küürisid. Küll oli ikka mõnus!

Auto naeratas. Mälestused soojendasid ta mahajahtunud karburaatorit. Valu piduriklotsides andis ka järele. Eks ükskord hakkab niikuinii sadama. Vihm peseb mu puhtaks niikuinii, oli auto kindel.

Aga enne kui hakkas vihma sadama, juhtus midagi ootamatut. Veelgi ebameeldivamat.

Nimelt astus ühel päeval auto peremees auto juurde. Uuris teda üsna põhjalikult, kirtsutas nina „PESE MIND!“ kirja peale, lõi jalaga vastu kulunud rehve ja noogutas. Asi klaar. Autost pole enam asja. Auto kõlbab vaid autolammutusse.

„Autolammutusse!“ auto ei uskunud oma kõrvu. „Autolammutusse, autolammutusse, sinust pole enam asja, autolammutusse!“ kummitasid peremehe sõnad autot. Auto oli meelegeit.

Ja ta otsustas põgeneda! Lähen

**Ees ootavad
uhke bensiinijaam,
pehmekarvaline
autopoesula ja
hell autoremondi-
lukksepp!**

ükskõik kuhu, peaasi, et peremees mind üles ei leiaks, mõtles auto.

Kui peremees järgmisel hommikul aknast välja vaatas, nägi ta, et auto oli kadunud.

Ah sa vana põrsaema, vandus ta. Kellel, sunnikul, oli küll tarvis seda vana roostehunnikut?

Peremees läks politseisse. Kirjutas avalduse autoärandamise kohta ja kiirustas trolli peale. Täna jään ma ka tööle hiljaks, kirus ta. Troll oli puupüsti rahvast täis. Auto peremehel oli kitsas ja paha olla.

Niisiis oli auto pimeduse saabudes end kokku võtnud ja suure hädaga liikvele saanud. Mootor turtsus, klapid klõbisesid ja käigud ragisesid. Pooltühi tagarehv jõnksatas valusalt

vastu kõnniteeserva. Minema siit!

Nii kaugele, kui suudan, korrutas auto iseendale.

Kuidagimoodi õnnestus autol linnast välja sõita.

Otse suurele maanteele.

Ees ootavad uhke bensiinijaam, pehmekarvaline autopoesula ja hell autoremondilukksepp!

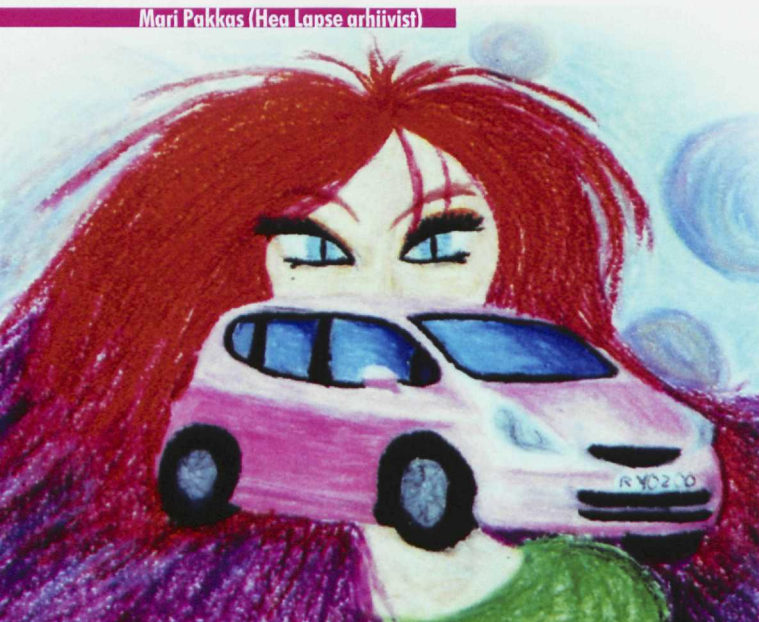
Ometi jäi auto helesinine unistus täitumata. Ei olnud tal sugugi jõudu teiste autodega samas tempos sõita. Pikemalt mõtlemata keeras auto metsavahetele. Et pisut hinge tõmmata ja plaani pidada.

Mets oli suur. Ümberringi vaid iidised kuused ja mõni kaseke sekka. Auto uuris ümbrust. Mets ei olnud talle sugugi võõras. Auto peremees oli suur seenesõber. Igal sügisel sõitis auto metsavahi majani. Siit edasi läks peremees jala. Autol aga oli nüüd aega niisama ringi vahtida. Kuuma ventilaatorit ja summutit jahutada. Nii oli.

Liili Saat (Hea Lapse arhiivist)

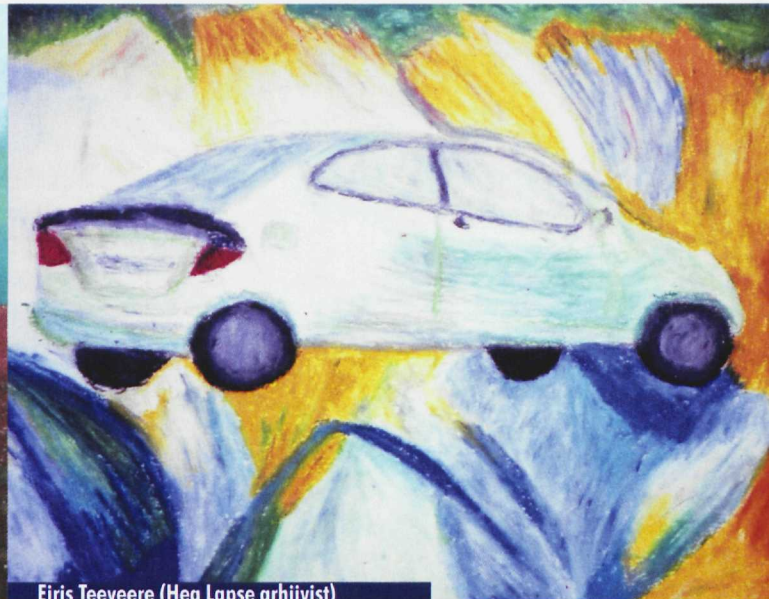

Mari Pakkas (Hea Lapse arhiivist)

Liisi Ojasild (Hea Lapse arhiivist)

Eiris Teevere (Hea Lapse arhiivist)

Seekord aga oli auto metsas täiesti omapead. Tee, mis tahad. Mine, kuhu tahad.

"Mis tossutad siin?" küsis keegi äkki. Auto peatus, jõllitas ümberringi, otsis kõnelejat. Kedagi märkamata, otsustas ta teretada. Viisakusest või nii.

"Ma küsisin ennist, mis sa tossutad siin? Sinusuguste koht on tee peal, mitte metsa all!" hurjutas kuusk. Just tema oligi see, kes autot esimesena märkas ja korrale kutsus.

"Põdrasammal on end juba hingetuks kisendanud, aina tallad oma ratastega tema õrna ihu pääl!" jätkas ta kumedal häälel.

Auto kangestus. Ainult rikkis spidomeetriotsuti jõnksutas end ennastunustavalt.

Kuusk ütles veel midagi pasknääri pesa ja nastikupoegade kohta. Siis tõusis tuul ja viis kuuse sõnad üle latvade eemale. Nüüd oli auto kord selgitusi jagada. Eks ta siis rääkiski, kuidas ta oma peremeest armastas ja teda kõikjale sõidutas. Ja kuidas peremees teda igal reedel pesulasse juhatas. Ja kuidas peremehe pruut ühel päeval minema jooksis. Sest ükski normaalne naine ei saa ju elada sellise saamatu mõkuga, oli pruut õelnud. Ja siis pajatas auto, kuidas peremees oli pärast pruudi põgene-mist auto hoopis unarusse jättnud. Ei mingit armatuurlaupa poleerimist, ei ühtegi vahapesu, ei ühtegi lõhnakuusekest tahavaatepeegli küljes enam! Peremees oli õnnetu. Ning õnnetu peremehe auto oli ka õnnetu väljanägemisega.

"Sa oleksid pidanud ikka oma peremehele toeks olema," hakkas kuusk taas kumisema. "Võib-olla oleks ta sinuga koos uue pruudigi leidnud. Pruudi leidnud ja koju toonud."

"Musu teinud ja paari läinud," lisis pasknäär, kes pesal istudes oli auto juttu kuulama jäänud.

Samas kostis veel teisigi ettepanekuid, mis kõik oleks võinud juhtuda. Oleks võinud, kui auto poleks uisapäisa minema hiilinud. Kõik olid seda meelt, et autol tuleb jalamaid tulnud teed metsast välja tagurdada ning peremehele abistavat transporditeenust pakkuda. Uue õnne leidmisel, muidugi mõista.

Viimaks ei jäänud autol muud üle, kui oma lugu päris lõpuni rääkida. Autolammutusest nimelt polnud ta enne kõssanudki. Nii alandav, nii häbiväärne oli see paik. AutoLAMMUTUS!

"Aga autolammutus on ju kõikide vanade autode saatuse," kumises kuusk elutargalt. Oma sihvaka ladvaga oli kuusk

autolammutust küll ja küll näinud. Sääl, kus lõpeb mets ja algab jäätmaa. Kohe kivilinna külje all.

"Oi, autolammutus on üks tore koht," krääksatas pasknäär vahele. "Pisut lärmakas on, aga see-eest milliseid lahinguid sääl hallvaresed künnivarestega peavad! Nii et suled lendavad. Tore, tore!"

Taolisele toredusele vaatamata otsustas auto siiski paigale jääda. See tähendab metsa. Vähemalt esialgu, kui paremat plaani niikuinii varuks pole. Sõitis siis tasakesi kuivenduskraavi servale. Vaatas roostekarva vette ja tundis, et tal on selle kraavikesega nii palju ühist! Kui mitte muus, siis rooste osas kindlasti.

Kümme aastat hiljem ühel varakevadisel päeval oli rahvusraamatukogu peasaal paksult rahvast täis. Mõnekümne minuti pärast pidi algama Eesti Looduse fotovõistluse auhinna- tseremoonia. Teiste sagijate-asjatajate seas võis näha ka pikkade ronkmustade juustega härrat. Härra Parmesaan, kõnetasid teised teda apaklikult ja surusid tervituseks kätt. Artur Parmesaan oli fotovõistluse žürii esimees.

Agaga enne veel, kui härra Parmesaan võitja teatavaks tegi, kustust saalis valgus ja suurele kinolinale ilmusid kaunid looduspildid. Päevakoer kärbseseenel, jääлинд oksal, valge taguotsaga kabere. Iga pilt oli suurepärase. Võita sai vaid üks. Härra Parmesaan tõusis ja kõhatas. Pinge kasvas.

"Ja selle aasta võidutöö on..."

Korraga kõlas tugev aplaus. Ekraanile ilmus võidutöö pealkirjaga "Auto ja mets". Pilt oli tehtud sügisel kuusiku kuivenduskraavi ääres. Üks kraaviperv oli tugevasti võssa kasvanud ja selle vahelt paistis suur metallist ese. Tegemist oli autoga, millest taimed oli risti-rästi läbi kasvanud. Kõige tähelepanuväärsem oli aga see, et autovrakid olid vähemalt nelja linnu pesajäänused.

Auhinnatseremoonia sai läbi. Siiski oli veel midagi, mis Artur Parmesaanile rahu ei andnud. Too auto sääl kuusikus. Miskitpidi oli too võsastunud metallkere talle tuttav. Ei või olla, mõtles härra Parmesaan ning läks. Eks ikka metsa, kuhu siis veel!

"Siin sa siis redutadki, mu kadunud vagabund," lausus Artur Parmesaan naeratades.

"Mets võttis mind omaks," sosistas auto rahulolevalt.

Maalime sõnadega

Kunstnik **Edgar Valter** oli meie ajakirja hea sõber – tema joonistused ilmusid juba kõige esimeses Heas Lapses, mis tuli trükist 1994. aasta aprillis. Onu Ets tegi meile nii kaanepilte kui karikatuure, illustreeris nii laste kui ka kirjanike loomingut. 4. märtsist 2006 pole

Missuguse loo või laulu looksid aga sina, hea lugeja, juuresoleva pildi põhjal? Pane oma mõtted ja tunded paberile või arvutisse ja saada enne 5. aprilli meie toimetusse! Parimad tööd saavad auhinnad ning teadagi avaldatakse!

Edgar Valterit enam elavate seas, kuid tema pildid jäävad meid ikka rõõmustama.

Leheküljel 11 on juttu ühest muinasjutulisest maalisarjast, mis oli pikki aastaid hoiul Tallinna Kodulinna majas ja mille järgi kirjutasid mitme pealinna kooli õpilased nii jutte kui ka luuletusi.

Illustratsioon: Reet Rea

Peep Veedla

Mõistatuslik leevike

Mitte iial keset kesa
ei tee leevikene pesa,
hoopis metsa okaspuule
punub pesa üpris suure.

Metsa asustab ta paikset,
laseb vilet hästi vaikselt.
Elab rahus pereelu,
huvi tal ei paku melu.

Ainult talvel liigub ringi,
võtab ette reisi mingi.
Väisab küla, lendab linna,
ehk on pandud toitu sinna?

Ning kui leiab seemneid, teri,
pikemalt ei enam päri,
vaid sööb kõhu hästi täis,
et jääks meelde vahva reis.

Varblased kuid arutavad,
omi päid nad valutavad:
„Kui ei pidutse see vend,
miks siis nõnda ehib end?“

Tihase mure

Tihasel on mure varuks –
tahaks saada suureks karuks.

Sest tal närvid täitsa läbi:
luuramas on röövlivägi.

Raudkull kõrgelt ülalt passib,
maa peal luuramas on kassid.

Kui ta aga oleks karu,
koguks paksu rasvaru.

Ning ei heidaks unne talvel,
söötmissplatsil oleks valvel.

Kulli viskaks käbiga,
kasski pageks häbiga.

Tihased siis saaksid kaua
mõnuleda toidulaul.

Pöialpoiss

Pöialpoisist vist ei valmi
iial ühtki pikka salmi,
sest ta on nii imeväike,
keegi ei tea tema käike.

Aga ise mõtleb lind:
“Miks küll eiratakse mind?
Jah, ma pole suur kui kurg,
see-eest *made in Luxembourg!*“

Linnud kui imepärased olendid

Kui oled käinud metsas kas või seeni korjamas, siis oled kuulnud enda ümber

erinevaid linnuhääli. See on taustaks tore muusika, kuid lähedalt neid "viuldajaid" on raske näha. Nii põnev oleks teada saada, kes nad on ja millised nad välja näevad. Aga kuidas neid siis näha?

Elades linnas, ei näe ju metsalinde. Oleme harjunud nägema tänavatel süüa otsivaid tuvisid või puukstel istuvaid varblasi, üle pea lendavaid kajakaid, aga ei enam. Kindlasti on su vanaema ja vanaisa kodu metsa lähedal või elad ise metsas. Ühesõnaga, kui tahad näha neid tiivulisi lähemalt, leia natuke aega ja meisterda isaga linnumaja. Linnumaja on tore teha, sest selleks ei ole vaja palju materjali.

Poes on olemas väga head seemnesegud ja rasvapallid, mis lindudele väga maitsevad. Pane linnumaja kohale, kust sa teda hästi näed. Varu endale linnuraamat, mille abil saad linde määrata. Võtab ainult mõni päev või isegi vähem aega, kui esimese linnud kohal on.

Arvatavasti on Sinu linnumaja üks tihedaim külastaja rasvatihane. Tema tunneb ära kollase kõhu peal olevast mustast triibust ja mustal peal olevatest valgetest põskedest. Kui juba üks rasvatihane tuleb, siis on varsti kõik lähipiirkonna rasvatihased platsis. Rasvatihased on virgad linnud: nad ei püsi sekunditki paigal. Pikapeale harjuvad nad inimestega ka ära ja kui lähed linnumajale lähedale, ei tee nad sinust väljagi, vaid einestavad edasi.

Pärast rasvatihaseid võib tulla sinitihane. Ka sinitihane on vilgas tiivuline, rasvatihasest natuke väiksem sinise peaga laulja. Tema laul on ilus nagu flöödimäng. Rasvatihasest on ta natuke arem, inimeste saabudes peidab end mõnda eemal olevasse põõsasse. Kuid kui oht on möödas, sööstab temagi rasvatihastega võidu toidukohani.

Uut kohta võivad uudistama tulla ka puukoristaja, pasknäär, salutihane. Ka imearmas sabatihane võib hämarikus söögikohata tulla, musttihane võib läbi astuda, kui sul on tema jaoks maapähkleid. Ka koduvarblane ning leevike pole välistatud. Nii et HEAD VAATLEMIST!

Grete Helena Kütt
Rocca al Mare Kooli 4. klassist

Veera Levtsenko Huvikeskus Kullo kunstiringist

Ilma vaht

Aken tuleb hoida lahti,
pidada siis ilmavahti.
Vaadata, mis ilm on väljas:
äkki keegi päris paljas.

Ikka sajab vihma alla,
ilmataat vist ämbrist kallab?
Millal tuleb ilus ilm?
Seda ootab minu silm.

Tuul see puhub ühtepuhku
Uksegi on lükand lukku
Kuidas paljas tuppa saab?
Kust ta võtme kätte saab?

Ilm on õnneks talvel soe
aastaeg ei üldse loe!

Elisabeth Parman
Kehra Keskkooli 4. a klassist

Tormine talv

Soe talv on hea,
kuid seda tea,
et tihti möllab maru
ja tuulel pole aru.
Lõhkus ära suure puu,
küll see oli vali tuul!
Koera kuudi lükkas umber.
Ära kadus ema ämber.

Liilian Ots
Kehra Keskkooli 1.b klassist

Kuidas mustad augud meid varitsevad

Tiit Kändler
teaduskirjanik

“must auk” aga mõtles välja ameerika teadlane John Wheeler alles 1967. aastal. Kuid veel mõnekümne aasta eest ei uskunud suur osa astronoomidest mustade aukude olemasolusse.

Kuidas musti auke siiski näha, kui need on nähtamatud? Kuidas näha seda, mida te ei näe? Mõelge sellele, te olete seda palju kordi ka ise teinud. Oletame, et olete täiesti pimedas suletud toas. Teiega samas toas on must kass. Keda te muidugi ei näe. Kuid kass pole inimene, ja tema liigub ringi ka kottpimedas. Kass liigub küll tasa ja targu, kuid te näete vahel tema veidi helenduvaid silmi. Ja ühtäkki näete, et silmad nakkavad ringiratast liikuma. Ahah, oletate, küllap on siis toas mingi mööblitükk, mis võib teile jalgu jääda. Ja olete toas liikumisel väga ettevaatlik.

Selline kass on universumis olemas, ja see koosneb gaasist ning tolmuosakestest, mis musta augu ümber tiirlevad nagu kass ümber palava pudru. Niisiis tulebki püüda leida sellist ainet, mis tiirleb millegi ümber, mida kohe kuidagi ei näe. Ja ennäe, must auk ongi leitud. Kõige hiiglaslikumad mustad augud on galaktikate keskmes. Ka meie Linnutee keskmes on säherdune ahne moodustis.

Vaene kosmoserändur, kes oma sõidukiga sellise musta augu lähedale satub. Ka tema jaoks saab aeg otsa. Mis siis ikkagi juhtub? Kust üldse kulgeb musta augu piir?

Jões ülalpool koske ujuv kala võib sattuda kose veerele. Ja ega temagi saa aru, millal veevool muutub nii tugevaks, et enam ei suuda ujuda tagasi, vaid paiskub alla sügavikku. Nii on lugu ka musta auguga. Kui sellele kosmoselaeval läheneva astronaudi jalad on musta augu poole, siis rebitakse neid sisse tugevamini kui pead. Astronaut küllap ei peaks pingele vastu ja rebeneks tükkideks. Aga oletame, et tegu on üliinimesega, ja ta peab vastu. Mida ta siis näeb? Kui ta vaatab välja kosmoselaeva esiaknast musta augu poole, siis alul näeb ta kaugeid tähti.. Kuid ta näeb samu tähti mõlemal pool musta auku. Must auk toimib nagu lääts, nagu hiiglaslik luup, mis painutab oma taga olevate tähtede valguskiired kahte lehte. Kuid mida edasi, seda suuremaks muutub must ala, kuni see katab astronaudi kogu nägemisvälja. Kui aga astronaut vaatab välja tagaaknast, siis näeb ta tähistaevast. Kuid see on sama tähistaevas, mida reisi alul nähti esiaknast. Ruum on justkui pahupidi paindunud. Ja ongi kõik. Tagasiteed ei ole, mingi raketit enam end lahti rebida ei suuda. Astronaudile saabub pimedus.

Kuid miks siis must auk pole neelanud ära kogu aine? Aga sellepärast, et aine on mustadest aukudest nii kaugel. Kui Päikese asemele tekiks äkki sama massiga must auk, tiirleks Maa selle ümber ikka samamoodi. Ainult et siia ei pastaks enam mingit valgust.

Kui hea oleks saata oma patukesed, oma väiksemad ja suuremad pahateod otse musta auku. Selles kaob igasugune teave, igasugune info, ja keegi ei saaks mitte midagi teada. Ainult et millega neid sinna saata? Lihtsam on hea laps olla.

Me ütleme üsna sageli, et ah, ei ole aega. Ei ole aega, et õppida, ei ole aega, et tuba koristada, ja lõppude lõpuks ei ole aega, et endale aega varuda. Kuid on üks koht maailmakõiksuses, üks paik universumis, kus tõepoolest ei ole aega.

See on must auk.

Mustas augus saab aeg otsa. Must auk on üks põhjatu koobas, mis neelab kõik tema lähedusse sattunu. Umbes nii, nagu Biitlite multifilmis “Kollane allveelaev” on üks tolmuimeja taoline loom, kes neelab kõik alla, lõpuks iseenesegi.

Kui täht on kaks korda suurem kui meie Päike, siis elab ta ja kiirgab rõõmsalt valgust, ent oma elu lõpupoole ei suuda enam tekitada nii palju soojust, et soojuse kiirgus suudaks tähte koos hoida. Ja nii hakkab täht kokku tõmbuma. Sellega muutub ta üha tihedamaks ja tihedamaks, pisemaks ja pisemaks. Tihedamaks kui mistahes aine, mida me Maa peal tunneme, olgu see kas või tina. Lõpuks jõuab kätte hetk, mil täht on nii raske ja tihe, et isegi valgus ei suuda sellest välja pääseda.

Kui musta augu mass on sama, mis meie Päikesel, oleks selle läbimõõt vaid 3 kilomeetrit. Päikese läbimõõt on aga 700 000 kilomeetrit. Ja sellise musta augu temperatuur oleks peaaegu nii madal, kui madal üldse olla saab.

Esimest korda tõestas musta augu võimalikkuse Saksa astronoom Karl Schwarzschild, kui ta 1915. aastal Esimeses Maailmasõjas vabatahtlikuna Vene rindel teenis. Tema tulemust ei uskunud aga isegi kuulus füüsik Albert Einstein, kelle võrranditest Schwarzschild musta augu välja võlus. Nime

Tähtede reis

Ü

hel varahommikul, kui tähed veel taevast omal kohal istusid, turgatas ühel nende seast pähe hea mõte puhkusele minna, nagu teevad seda inimesed. Ta kibeles teistele oma põnevast ideest

rääkima. Teised tähed olid õhinal nõus uuendusega Tähe-riigis kaasa minema. Hakati plaani pidama, kuhu sõita. Lõpuks langes liisk Marsi kasuks.

Esimesel ööl olid inimesed Maa peal ehmunud, kui nad taevalaotuses enam ühtki tähte ei näinud. Samal ajal nautisid tähed ekskursiooni Marsil. Marslased, kes ennast ise nimetavad kudilasteks, olid väga õnnelikud, et taevatähed just nende planeeti otsustasid külastada.

Kui kudilased järgmisel päeval teada said, et inimesed on tähtede pärast mures, otsustasid nad Maale faksi saata. Selles seisis, et tähed on puhkusel ja naasevad tööle järgneva kahe päeva jooksul. Inimesed said väga vihaseks. Nad tahtsid tähtedele kätte maksta. Neil tuli ülihea mõte. Inimesed teadsid, et tähtedele meeldib vabal ajal Netis surfata ja seepärast tõmbasid nad tähtlaste internetikaabli pistikust välja.

Pärast mõnusat ja lõõgastavat puhkust jõudsid tähed lõpuks koju. Nad tahtsid reiti minna, et vaadata, kas feim on tõusnud. Nende suureks kurvastuseks näitas arvuti tavapärase rate'i pealehe asemel kirja: „The page can not open!“

Tähed helistasid kohe inimestele, et teada saada, mis toimub. Maa rahvas seletas, et nende arust oli äärmiselt ebaviisakas ilma sõnagi lausumata puhkusele sõita. Tähed vabandasid südamest ja lubasid, et ei lähe enam kunagi puhkusele. Inimesed olid väga õnnelikud selle üle, et nad taevakehadega ära leppisid, ja lubasid tähtedel puhkusele minna, aga ainult ükshaaval, et ka inimestel oleks öösel midagi imetleda. Nõnda näemegi vahel langevaid tähti, mis suunduvad puhkusele.

Kairit Eit
Jõgeva Ühiskõnnuasiumi 7. klassist

Maailma süünd

M

e kõik teame, et on olemas 9 planeeti. Nende nimedeks on Maa, Merkuur, Uraan, Saturn, Mars, Veenus, Neptuun, Pluuto ja Jupiter. Meie elame planeedil Maa. Siin käib elu kiiresti ja huvitavalt.

Teadlased uurivad usinalt planeeti nimega Mars. Veel on päikesesüsteemis Kuu, Päike ja tähed.

Mõned arvavad, et inimesed arenesid ahvist, teised aga, et meid tõid siia planeedile UFO-d. Mina ei tea, mis sest UFO-asjast arvata, aga...

Ükskord ammu-ammu, isegi enne maailma loomist, lendas taevas ringi UFO ehk lendav taldrik. See oli suur ja väga-väga lai. Selles oli kolm ufonauti: UFO-de boss, bossi isiklik teener ja preester. Preester aina palvetas ja palvetas. Boss aina mõtles ja mõtles ning bossi isiklik teener kuulas väga hoolikalt ülemuse mõtteid ja täitis kõik tema käsud. Bossi nimetati Killaks, teenrit Trullaks (kuna ta oli väga paks) ja preestri nimi oli Joosep. Nemad siis kolmekesi sõitsid seal mööda tähistaevast ning arutasid, kuidas luua maailma.

Mõtteid ja ideid oli väga häid, kuid millegipärast ei sobinud need omavahel. Lõpuks tuli Joosepil hea mõte. Ta ütles: „Mina tean, kuidas saaks maailma luua!“

Killa ja Trulla jäid hoolikalt kuulama. Joosep jutustas ja selgitas, jutustas ja selgitas jälle. Kui ta lõpuks oma suu puhtaks oli rääkinud, hüppasid Killa ja Trulla õhku, hüüdes: „See teooria on väga huvitav! Miks sa varem pole sellest kõssanud? Meil oleks maailm ammuilma loodud!“

Nad andsid UFO-le käsu keerelda ja pöörelda ülikiiirusel. Selle tulemusena pudenesid taldriku küljest välja ulatuvad osad – antennid, aknad, tugijalad, tuled –, ning nendest tekkiski 9 meile teada olevat planeeti. Võib-olla oli neid rohkemgi, sest keegi ju ei tea, kui palju oli sel UFO-l väljaulatuvaid osi. Seda, mis planeedile sattusid Killa, Trulla ning Joosep, ei ole inimkond veel suutnud välja selgitada. Loodan, et see selgub ikka minu eluajal!

Pluuto

Pluuto on väikene taevakeha.
Mida on väikesel taevas teha?
Laulda, naerda ja trallida,
mängida päikesepalliga.
Kiusata Marssi ja Kuud –
Maal sellest lahti jääb suu.
Ütleb, et vale on see –
“Pluuto, sa pole planeet!”

Hans Osvald Noormets
Viiratsi Algkoolist

Maarja Lai
Risti Põhikooli 7. klassist

Pilte Kodulinna aardelaekast

Talinnas, Gustav Adolfi Gümnaasiumi kõrval, salapärase Kuldjala torni küljes asub Kodulinna maja. Sellest majast ja tema sõpradest võiks kõnelda väga pikalt, kuid seekord tuleb jutuks kunstnik Edgar Valteri maalisari: 13 pilti, mis kuulusid aastaid Kodulinna aarete hulka ja mille ainetel juba neli aastat tagasi suur hulk noori tallinlasi kirjutas jutte ning luuletusi. Kodulinna maja perenaine **Tiina Mägi** rõõmustab, et lõpuks jõuavad need kirjatööd ka kaante vahele. Kannatlikult oma aega oodanud pildiseeriast ja laste loomingust koosneva raamatu koostas Leelo Tungal ning teose annab välja kirjastus Elmatar. Siin on killuke sellest raamatust.

Nahkhiir Siiri unistus

See lugu räägib nahkhiir Siirist ja tema unistusest. Nahkhiir Siiri oli muidu lõbus ja kraptsakas nahk-hiiretüdruk, aga viimasel ajal oli ta liiga tihti kuu poole vaadanud ja ohanud. Siiri ei tahtnud nimelt sugugi olla lihtsalt nahkhiir. Tema unistus oli olla kaunis päikesekarva juuste, maasikapunaste huulte ja ilusa pruunika nahaga tüdruk. Talle ei meeldinud olla nahkhiir, sest ta teadis, et keegi ei salli nahkhiiri.

Ühel õhtupoolikul, unejutu ajal, oli vanaisa rääkinud, et kuul olevat imeline võlujõud ning kes kogu hingest midagi ihaldab, saab kuu kaasabil selle teoks teha. Niisiis, ühel öösel ärkas Siiri ja nägi jällegi seda kuldset kera taevas. Mida enam ta kuud vaatas, seda kindlamini hakkas ta uskuma kuu võlujõudu.

Siiri sirutas oma tiibu ja hakkas kuu poole lendama. Aina kõrgemale ja kõrgemale, kuni ta kuule jõudis. Ta pani oma väikesed kápakesed hõbedas-kuldsele kuule ja hoidis silmi hästi kõvasti kinni. Kuu hakkas talle justkui häällilaulu laulma ning aegamisi sai väikesest musta värvi ja tagasihoidlikust loomakesest ilus heledate kiharatega tütarlaps.

Hommikul ärgates mõtles Siiri, et see oli oma unenägu, ent, nähes oma kuldseid lokke, oli ta õnnelik ega nutnud enam iialgi. Teda hakati kutsuma Siiri Kuukiireks, kuna ta oli oma soovi kuu abiga täide viinud.

Keegi ei kahelnud enam vanaisa sõnades ning unistuste täitumistes. Kui sa midagi väga-väga tahad ja see on sinu unistus, siis varsti läheb see täide. Usu vaid endasse ja ära karda unistuste poole püüelda.

Öös on igasugu asju

Öös on igasugu asju:
näiteks ööbik, kas või kass ju,
kes on ülenisti must –
tagant, eest ja kes teab, kust!

Öös on tume mõni ese:
kas või valgendiga pese,
heledaks ei muuda muu
teda, kui vaid kuldne kuu.

Öös on hämarust ja hägu,
öös on mitu unenägu...
Parim neist nüüd ootab sind –
see, kus lendab sinilind!

TEATRIIN

Märts on teadagi teatrikuu ja meie viktoriiniküsimusedki on seekord teatraalsed.

1 Tallinnas, Lai tänav 23, asub üks vahva teater, mis sai hiljuti 41 aastat vanaks. Asutamise ajal nimetati teda Eesti Riiklikuks Noorsooteatriks, praegu kannab ta aga nime

- a) Tallinna Draamateater
- b) Tallinna Linnateater
- c) Tallinna Rahvateater

2 Kus asub sellise toredea nimega teater nagu Ugala?

- a) Viljandis
- b) Rakveres
- c) Pärnus

3 Eesti Nukuteatrit teab niikuinii et iga suur ja väike teatrisõber! Kuid kas teate, et selles teatris töötab välissuhete juhina üks väga tuntud rokklaulja? Tema nimi on

- a) Tanel Padar
- b) Tõnis Mägi
- c) Jaagup Kreem

4 Ülikoolilinnas Tartus tegutseb kuulus teater Vanemuine. Ka Karl August Hermannini ooper (ehk nagu autor ise ütles – lauleldus) jutustas laulu-jumal Vanemuisest. Selle 1907. aastal valminud teose nimi oli "... ja Vanemuine ehk Eesti jumalad ja rahvas". Kolme punkti asemel on pealkirjas teadagi

- a) Kalevipoeg
- b) Uku
- c) Vanapagan

5 Eesti Draamateatri mängu-kavas on juba tükk aega lavastus "Aabitsa kukk". See pole küll lastenäidend, kuid tüki autor on üks väga tuntud kirjanik, kelle loodud lasteraamatute tegelaste seas on sellised tegelased nagu Limpa ja Lotte. See kirjanik on

- a) Eno Raud
- b) Aidi Vallik
- c) Andrus Kivirähk

6 Rahvusoperis Estonia esietendub teatrikuul kolmest menüüst lastemuusikalist kokku pandud hittiparaad. Selle nimi on

- a) Pikk Nukipuhh
- b) Pipinukipuhh
- c) Puhh Pipimees

7 Eestis on olemas mõnus ühemeheteater, mille lavastaja, näitleja ja muusikajuht on Heino Seljamaa. Kuna onu Heino on väga liikuv mees, siis andis ta oma teatritele nimeks

- a) Teater Kohvriss
- b) Teater Autos
- c) Teater Peas

Õigete vastuste saatjate preemiadki on teatri valdkonnast. Vastuseid aga ootame toimetusse hiljemalt 5. aprilliks!

"Juku, miks sa eile poole etenduse pealt teatrist lahkusid?"

"Lugesin kavalehelt, et esimese ja teise vaatuse vahel on kaks aastat – aga ema ei luba mul nii kaua koolist puududa!"

"Meie peres on kõik musikaalsed: isa harjutab õhtuti tuubamängu – ta töötab ooperiteatri orkestris, ema mängib viiulit, õde löökpille ja vend komponeerib süntesaatoril hästi rajuu muusikat... "Aga sina ise?"

"Mina... mina kannatan vaikides!"

"Kas eilsel "Othello" etendusel olid ka head solistid?" küsib muusikust isa väikeselt pojalt.

"Ei, mõned lauljad olid ikka päris viletsad – neil käskis publik mitu korda oma aariaid korrata!"

"Vabandust," pöördub muusikahuviline teatrikülastaja oma naabri poole, "ma nägin oma silmaga, kuidas te prima-donnat vihaseks mädanenud õuntega loopisite – ja nüüd aplodeerite maruliselt, et ta oma ettekannet kordaks! Miks te nii teete?"

"Teate – mul on veel kolm prisket hallitanud tomatit taskus, ega ma neid siis koju tagasi hakka tassima!"

"Sa olevat eile kontserdil käinud," ütleb üks sõbranna teisele. "Mida sa seal kuulasid?"

"Oj, ma kuulsin võrratuid asju! Kätlin olevat välismaale õppima sõitnud, Anni pidi varsti abielluma, Timo oli ennast kiilaks ajanud ja kaubamajas tuleb järgmisel nädalal suur allahindlus!"

Näitekirjanik sõnab võidurõõmsalt oma kolleegile: "Noh, nägid, kuidas sa eile eksisid, kui väitsid, et minu näidend vilistatakse kohe esietendusel välja! Ei mingit vilistamist!"

"See on ka mõistetav," lausub teine dramaturg mürgiselt. "Kui ikka lõualuud on paigast ära haigutatud, ega siis vilistamisest tule midagi välja!"

"Kuidas su kontsertreis ka läks?" küsib lauljanna teiselt.

"Keskmiselt: Tartus ja Pärnus oli päris palju publikut, aga Jõhvis oli miskipärast saal täitsa tühi," kurdab artist.

"Võib-olla on nad, kullake, su häält juba kunagi kuulnud?"

"Mõtlen, kui hirmsad inimesed meie vastasmajas elavad," kurdab pillimees sõbralle. "Kui ma eile hilisõhtul kolm tundi viiulit olin mänginud, viskas keegi naabritest mul kiviga akna katki!"

"Tõesti rumal tegu!" kiidab sõber kaasa.

"Katkisest aknast kostab ju viiulimäng veel valjemini!"

Sopranist lauljanna harjutab hilisõhtul rahumeeli oma ooperiaariaid, kui äkki helistatakse uksekella.

Ukse taga seisab tulivihane naaber:

"Kuulge, ma ei saa

magama jääda, kui te kogu aeg nii hirmsasti kriiskate!"

"Kas tõesti?" imestab lauljanna. "Mis seal ikka – eks ma siis ootan laulmisega seni, kuni te olete magama jäänud!"

Kaks sõpra kohtuvad tänaval.

"Sa tuled teatrist?" küsib üks. "No kas näidendil oli ka õnnelik lõpp?"

"Oo jaa!" kiidab teine.

"Kõik olid õudselt õnnelikud, kui see tükk otsa lõppes!"

"Härra direktor, härra direktor!" hüüab ähmi täis pileetöör teatri-direktori kabinetis tormates. "Üks mees kukkus kolmandalt rõdult saali!"

"Kui toibub, siis kasseerige talt

hinnavahe sisse: parteris on piletid kaks korda kallimad kui rõdul!"

"Juku, kui sa nii kaua kohmitsed, siis jääme me nukuteatrisse hiljaks!" pahandab ema.

"Ära muretse, mamps – ma juba helistasin teatrisse ja ütlesin, et las alustavad ilma meieta!"

Karina Auli Põltsamaalt

Olen rõõmsameelne Kesk-Eestis sündinud kaljukitseneiu (02.01.1995), kelle päevadest enamused kuulub koolitööle.

Õpin Põltsamaa Ühisgümnaasiumi 5. C klassis.

Kuna armastan muusikat ja liikumist, siis oma energiavarud saan täielikult maandatud muusikakoolis klaverit õppides (läheb neljas aasta) ja kooliringis rahvatantsu tantsides (viieandat aastat). Vaba aega kahjuks nende harrastuste kõrval nädala sees eriti ei jäägi, sest kohusetundliku õpilasena nõuab õppetöö oma osa. Olen õnnelik, kui suudan anda endast parima nii koolis kui kodus. Siiani on see mul hästi õnnestunud.

Lisaks meeldib mulle joonistada ja lugeda, kuna tähed said varakult selgeks, siis leidsin ka tee raamatukokku juba 4-aastaselt, et sealt järjest enda jaoks põnevat lugemisvara leida. Väga hästi tunnen end ka talvemõnusid suusatades või uisutades nautides ning suvel püüan ikka korra koos perega mere ääres käia, sest meri on lihtsalt imeline — nii tormisena kui peegelsiledana...

Jaanuvar

Jaanuvar on külmim kuu,
väljas seisab härmas puu.
Orav hüples selle otsas,
kuni oksalt alla potsas.

Vaja mütse, kindaid, sulle,
mitte mingeid rannapalle.
Kui sa tahad joosta, naerda,
tuleb sul vaid ilma kaeda.

Võta välja kelgud, suusad,
pane käima oma puusad.
Jaanuvaris löbu laialt,
vaata kasvõi oma aiast.

Veebruar

Minu aknal valged toonid,
veebruar need sinna voolis.
Valged lilled, valged roosid,
valged valge suhkru toosid.

Valge ongi talve värv,
valgeks värvitud ka järv.
Kuidas saada värvitoone,
selleks oota märtsi soove.

Märts

Ongi käes see kevadkuu,
lumikellukeste kuu.
Puudel juba hiirekõrvad,
nad on veel ju väga õrnad.

Kõrvus kuuled linde laulmas,
seda laulu jätkub kauaks.
Tasa! Midagi on veel!
Need on kevadised veed.

Lumi sulab juba ära,
näha varsti värvisära.
Pole enam tuhme toone,
märts see näitas oma soove.

Mustkunstiajalugu

Kuna märts kannab teatrikuu tiitlit, on seekord paras juttu teha ühest teatraalse illusionismi võttest – nimelt **mustast kabinetist**. Tegu on lihtsalt ruumiga, kus kõik seinad koos lae ja põrandaga on mustaks võõbatud. Ent vaatamata oma primitiivsusele, annab ta maagiale kuhjakaupa võimalusi. Selle põhjuseks on lihtne füüsikaseadus – valge värvus peegeldab kogu temale langeva valguse, must aga neelab.

Nii näiteks on musta kabinetit abi kasutades lihtne sooritada järgmist illusiooni: mustkunstnik tuleb lavale, kummardub ning tema kätte ilmub valge lilleõis. Maag pöörab pea lille hoidva käe poole ning lill kaob, tekkides samas artisti teise kätte. Lavale tuleb maagi naissoost abiline ning mustkunstnik sirutab õie naeratades neiu poole. Äkitselt muutub lill aga mõõgaks ning maag kasutab seda abilise pea maha raiumiseks. Hetke valitseb õlgade vahel tühjus, siis ilmub pea välja, hõljudes kõrgel maagi kohal õhus. Vaikselt hakkab nägu allapoole laskuma, kuni jõuab mustkunstniku kätte. Maag ulatab oma teise käe abilise peata kehale, kummardab ning lahkub pead kaenlas hoides lavalt.

Kuidas selline vaatemäng saavutatakse? Esiteks on tähtis see, et kõik ilmuvad esemed oleksid heledates toonides, soovitatavalt valged. Kui midagi peab tühjast õhust tekkima, tõmbavad

mustkunstniku üleni musta riidetatud ning tumedaks võõbatud näoga abilised sellelt musta värvi kätte pealt. Kui midagi peab kaduma, toimitakse vastupidi – ese kaetakse musta riidega. Hõljuvat pead kandev naine on altpoolt kaela riidetatud üleni musta ning kasutab laskumiseks musta riidetatud assistentide abi.

Musta kabinetit kasutamine eeldab suhteliselt pimedat saali olemasolu – nii on publikule näha tõesti vaid heledad esemed, tumedaid kontuure ei suuda silm pingutadeski eristada. Tänapäeval on hea kasutada UV-

lampide abi – need valgustid panevad valged ning heledad esemed kirkalt helendama, jättes mustad esemed ning musta riidetatud inimesed silmale nähtamatuks.

Peab aga tõdema, et musta kabinetit kui illusionismivahendi hiigelajad on ammu möödas – nagu ei taheta enam vaadata must-valget telerit, ei paku naudingut ka must-valge illusionism. Ent teatrites kasutatakse selle abil loodavaid efekte tänini – olen näinud samal põhimõttel tehtud Matrixi-stiilis ping-pongimängu, kus vastased palli püüdmiseks aegluubis õhulende sooritasid või pinksilaud koos mängijatega pöördus niivõrd, et pallilahingut sai jälgida pealtvaates. Võib väita, et musta kabinetit võimalustele seab piirid vaid fantaasia!

II. Trikk:

Mustkunstniku abiline tuleb lavale, hoides käes suurt riidest kotti. Maag võtab koti enda kätte, näitab seda mõlemalt küljelt publikule ning pöörab isegi pahupidi – kott on täiesti terve. Et kahtlusevarjugi ei jääks, palub ta publiku hulgast kaks vabatahtlikku kotti kontrollima – ka nemad ei leia midagi kummalist. Mustkunstnik lubab ühel vabatahtlikust lahkuda, ent teisel palub veel veidikeseks lavale jääda. „Et sul igav ei oleks,“ ütleb ta kõiejuppi ulatades selgituseks, „kontrolli palun, et ka selle kõie juures ei oleks midagi ebatavalist.“ Kuni vabatahtlik seda teeb, laotab maag koti põrandale ning kotiga lavale tulnud abiline astub sinna sisse. Kotisuud üle abilise pea tõmmates hoiab maag seda suletuna. „Astu nüüd palun siia,“ ütleb ta vabatahtlikule, „ning seo kotisuu tugevasti kinni – mida kõvemini, seda parem.“ Vabatahtlik teebki, mida palutud ning abiline võib leida end tugevasti kotti suletuna. Maag võtab nüüd laualt lina ning ulatab selle ühe nurga publiku hulgast valitud vabatahtlikule: „Tõsta see palun üles ja hoiu kõrgel enda kohal.“ Mustkunstnik võtab ise kinni lina teisest nurgast ning tõstab selle üles – nii tekib kotti varjav eesriie. „Kui ma nüüd kolmeni loen,“ juhendab maag, „lase linast lahti. Oled valmis? Üks, kaks ja kolm!“ Nii vabatahtlik kui mustkunstnik lasevad eesriidel langeda ning selle taga seisab abiline, hoides oma õlal tühja kotti – vabatahtlik võib koos publikuga veenduda, et kotisuu on endiselt sõlmeaga suletud ja kott terve.

Selgitus:

Selle triki sooritamiseks on vaja kahte täpselt samasugust kotti – ühte hoiab abiline lavale tulles käes ning teise on ta oma taskusse või hõlma alla peitnud. Et see välja ei paistaks, võiksid kotid üsna õhukesest riidest olla (sellepärast ei sobi kartulikotid eriti hästi). Kui abiline kotti poeb, tõmbab ta taskust samal ajal teise koti ning pistab selle suu esimesest kotist välja. Nii seob vabatahtlik kinni tegelikult vaid teise, abilise taskus olnud koti suu. Kohta, kus teine kott esimesest välja tuleb, varjab mustkunstnik kotti kinni hoides oma käega. Nüüd ei jää abilisel üle teha muud, kui eesriide tõustes kotist välja ronida, esimene kott taskusse peita ning teine, kinni sõlmitud kott õlale heita. Eesriide langedes ongi põgenemistrikk kinnisest kotist sooritatud!

Nagu öeldakse - ega tühi kott püsti ei seisa!

Taustal Rooma
leegionärid
ja Colosseum
Rooma foorum

Vaade
San
Marinole

„BUON GIORNO! Tere!”

Koolivaheajal sõitis grupp meie kooli õpilasi

turismi- ja kultuurireisile Itaaliasse. Sellesse gruppi kuulusid õpilased Tallinna Kuristiku Gümnaasiumist, meie kooli mõned endised õpilased, mõned üliõpilased ning õpetajad erinevatest Tallinna ja Pärnu koolidest ja nende sõbrad ja tuttavad. Kokku oli meid 49 turisti.

Esimesel päeval algas meie reis Itaaliasse varahommikuse väljasõiduga Tallinnast Kuristiku Gümnaasiumi juurest. Ilm oli Tallinnas väga külm ja tuuline ning sadas vihma. Loota jäi ainult seda, et ees ootab soe ja suvine Itaalia. Sellel päeval sõitsime läbi **Läti** ja **Leedu** ning jõudsime ööpuhkuseks **Poolasse**. **Teisel päeval** jätkasime reisi läbi Poola ja **Tšehhi**. **Kolmandal reispäeval** jätkus meie sõit läbi Tšehhimaa ja imekaunite Alpide.

Itaalia

Õhtuks jõudsime **Itaaliasse**. Seadsime end sisse hotellis „ISMA-ELE”, mis sai meie koduks kolmel päeval. Hotell asus Firenze lähistel, akendest avanesid Itaalia maastiku lumuvad ja imekaunid vaated.

Neljas päev. Täna algab meie ekskursiooniprogramm sõiduga **PISASSE**, sest mis oleks Itaalia ilma kuulsa Pisa tornita! (Pisa torn oli mõeldud toomkiriku kampaniilik. Torni ehitamist alustati 1173. Torn hakkas tänu aluspinna ebakindlusele viltu vajuma juba ehitamise ajal. Ehitus valmis 1350.)

Esimesks elamuseks olid Pisa lähedal äritsevad „mustad

mehed”. Äritsesid nad kõigega: aafrika trummidega, aafrika suveniiridega, kelladega, kaelakeedega, postkaartidega ja kõige-kõige muuga. Ühesõnaga otsisid naivseid turiste. Ka meie grupist üks turist ostis pastapliatsi 7 euroga! Nalja kui palju!

Õhtupoolikul külastasime renessanslikku **Firenzet**, mida õigustatult loetakse maailma üheks kauneimaks linnaks. Firenzes jalutasime imelises vanalinnas ja käisime Dante maja juures, silitasime õnnetoovat metsiga, imetlesime Toomkirikut, ületasime Arno jõel kuulsa Ponte Vecchio silla, kus on Firenze kõige kuulsamad ja kallimad kullaärid, aga keskajal asusid seal lihaärid. Vaba ajal veetsime omapäi Firenzes ringi jalutades. Kokku pidime saama Palazzo Vecchio juures (Raekoja platsil), mis on kaunistatud kaunite skulptuuridega näiteks Ammannati „Neptunuse purskkaev” ja Michelangelo „Taavet” (need on koopiad, sest kõik originaalid on muuseumis).

Viies päev on reisi tipp! **ROOMA**

„Kõik teed viivad Rooma!” see väljend on kõigile tuttav.

Moto: SPQR: Senatus PopulusQue Romanus (senat ja rooma rahvas)

Tutvusime “Igavese linnaga” ja selle ajaloo. Itaalia pealinnas kohtuvad ajaloo erinevad epohhid – antiikaeg ja renessanss kuni kaasajani välja.

Colosseum, Tituse võidukaar, **Forum Romanum**, Caracalla ternid, Hadrianuse mausoleum, Kapitooliumi mägi ja Marcus Aureliuse ratsamonument Kapitooliumi väljakul, skulptuur „Emahunt koos Romuluse ja Remusega”, Veneetsia väljak, Vittorio Emmanuele mälestusmärk, Trevi purskkaev (Trevi purskkaevu juures pidi viskama mündi üle vasaku öla – siis tuled Rooma jälle tagasi!),

Pantheon – kõigi jumalate tempel (kõige paremini säilinud antiikehitis Roomas, 1.saj.), Ingliite sild, **Püha Peetri Katedraal**, Püha Peetri väljak ja kolonnaad, Püha Peetri katedraali katakombid, kus asub ka Johannes Pauluse II haud. **Vatikan** ja **Vatikani muuseumid**, kus asuvad suurepärased, erakordsed

Pisa: lükkan
ja lükkan

Veneetsia valitsejate
doodzide palee hoovis

kunstiteosed nagu

Raffaeli „Ateena kool“ ja **Sixtuse kabel**,

milles asub Michelangelo tippteos „Viimne kohtupäev“ ja paljud teised ajaloolised paigad avanevad meie ees, vapustades meid oma suursugususega. Neid pole võimalik üksikult kirjeldada, kõike peab ise nägema.

San Marino Vabariik Kätte on jõudnud meie reisi **6 päev**, sõidame ekskursioonile San-Marinosse – maailma kõige väiksemasse riiki, mis on ühtlasi Euroopa iidseim vabariik. Asutamisaeg on 3.09.301.a., mil San Marino iseseisvus. Peagi olemegi jõudnud San Marino lähedale ning hakkab tõus Titano mäkke, see tee sinna kulgeb mööda serpentiini moodi teed, mis on parajalt hirmuäratav ja tekitab sees kõheda tunde.

San Marino on vabariik, kus asuvad mäeveerul 8 linna. Meie reisi eesmärk oli iidne vanalinn, kus asuvad mitmed varakeskaegsed majad, tänavad, kindlused ja kirikud. San Marino mäe tipust avaneb suurepärase vaade Itaalia maastikule ja hea ilmaga on näha ka Aadria merd. Õhtuks sõidame hotelli „Majestic“, mis asub linnas Lido de Jesolo`s, see on Veneetsia lähistel, kohe Aadria mere kaldal. Julged ja vaprad käivad ka ööpimeduses Aadria mere ujumas, vesi oli soe, kuid ilm oli juba väga-väga tuuline.

Juba on käes **7. päev**! Sihtkohaks **Veneetsia** – Aadria mere „kuninganna“, Itaalia pärl! Siin on tunda tõelist muinasjutu atmosfääri. (Veneetsia on ehitatud 118-le saarele. Veneetsiat on mainitud esimest korda 5. sajandil eKr. Sel ajal elas seal venetiite hõim.)

Veneetsiasse sõidame spetsiaalselt meile tellitud laevaga, läbides **Suure Kanali**, millelt avanevad lummavad ja suurepäraseid ning imetlusväärseid vaated majadele, lossidele, kirikutele ja kogu linnale. Ühes Veneetsia sadamas istume ümber „veetaksodele“, mis viivad meid kesklinna.

Veneetsias oli võimalus minna ka gooti stiilis ehitatud **Doodzide** paleesse), kuhu ka huvilised läksid. Palee oli väga huvitav ja ilus. Nägime seal suurepäraseid valitsejate saale, mille imeliseks vaatamisväärsuseks osutus **Tintoretto** maal „Paradiis“, mida peetakse maailma suurimaks lõuendil teostatud maaliks. Huvitav oli Kaebuste saal, kus seina sees oli ava: lõvipea-kujuline poolskulptuur, kuhu said veneetsialased

keskajal üksteise peale kirjutatud kaebekirju jätta ning sageli nende kaebekirjade alusel mõisteti süüdi ka süütuid inimesi, kelle elutee lõppes Veneetsia vanglas. Seal olidki: pikad-kitsad kivised koridorid ning nägime ka vangikonge, mis asusid allpool veepiiri. Kongid olid nii pisikesed, et seal sai ainult kummargil käia. Veel läbisime „Ohete silla“. (Süüdimõistetud ületasid kohtusaalist vanglasse selle silla, mis oligi nende viimaseks eluohkeks ning sellel sillal nägid nad ka viimast korda päikesevalgust. On teada, et kuulsal naistekütil Casanova õnnestus vanglast siiski põgeneda.)

Käisime Püha Markuse väljakul tuvisid toitmas ja jalutasime Veneetsia kitsastel tänavatel nagu labürindis, silmasime ka linnas imekauneid monumente. Ületasime lugematuid sildu ning kõige tipuks ka kuulsat ja kõige vanemat Veneetsia **silla Rialto** (kes pole seda silda Veneetsias ületanud, pole Veneetsias käinud – räägib legend).

Sõime lõunat ühes lummavas Veneetsia kohvikus, kus avanes vaade Suurele kanalile. Lõpuks jõudsime veel ka ära seista pika järjekorra, et minna Püha Markuse katedraali. Eriline on ta selle poolest, et selles saavad kokku ida ja lääne ehitusstiilid, olles Euroopas üks põnevamaid hooneid, kaunistatud rohke erivärvilise marmoriga ja kuldsete mosaiikidega, ehitusaeg 9.-13. sajand. **Veneetsia** on kaunis maailm, kus valitseb ilu ja harmoonia. Seda linna läbib ebatavaline koloriit ja õhkõrn, pitsiline arhitektuur – seda ei suuda iial unustada. Veneetsia on muinasjutuline!

Peagi jätame hüvasti Itaaliaga ning hilisõhtul jõuame taas Tšehhimaale. Hommikul tabas meid suur üllatus – lumi on maas! Ilm on põhjamaiselt külm. Nendel päevadel, mil me Itaalias olime, oli ilm seal suviselt soe, nii 26-28 °C, päike paistis. Hinge poeb rahutus, sest muinasjutt saab läbi ning peagi oleme taas realses elus Eestimaal. Kokku läbisime bussiga ligi 7000 km.

Hannele Huovi Printsessi kõrvad

Oli kord printsess, kes ei kuulnud mitte kui midagi, mis talle räägiti. Kui teda kutsuti sööma, mängis ta lihtsalt edasi. Kui talle õpetati matemaatikat, vaatas ta aknast välja ja luges taeva pilvi kokku. Ja kui muusikaõpetaja katsus talle lautmängus nõu anda, pläristas ta pillikeeli, kuidas juhtus, nii et õpetaja pidi kõrvad kinni katma.

Printsessi õuedaam läks kuninganna juurde, tegi sügava nixu ja ütles, et printsess peaks saama uued kõrvad. Sest printsess ei kuulnud mitte kui midagi, mis talle öeldi.

"Ta ei ole kurt," ütles kuninganna. "Alati ei ole mõnus kuulda ebameeldivaid asju."

"Siis läheb asi aina halvemaks!" ütles õuedaam, kes oli tragi noor naine. "Ma lähen ostan talle uued kõrvad."

Niisiis käskis ta rakendada hobused printsessi tööla ette, aitas printsessile reisiriided selga ja läks riigi parima kõrvategija juurde kõrvu ostma.

Tee oli pikk, aga lõpuks jõudsid nad kõrvategija majja. See oli ümmargune ja keerdus nagu hiigelsuur teokarp. Õues olid müügiletid, kuhu oli laotatud koera- ja hobusekõrvu. Kõrvategija prova seisis väljas ja võttis raha vastu. Lettide ümber sagis mehi ja naisi, nad proovisid kõrvu hobustele, koertele ja kassidele, kes oma kõrvadega ei kuulnud ega osanud seepärast targasti käituda.

Aga õuedaam läks printsessiga otse kõrvategija majja.

Kõrvameister võttis nad vastu oma töötoas, kus ta just toksis kaunist pärilkõrva. Tal oli tibatilluke vasar ja tibatilluke alasi ja ta käsitses tööriistu nii osavasti, et printsessil läks puhtast imestusest sõrm suhu. Ta vaatas võlutult üksisilmi pärliläikelist kõrvalesta, millel oli imepäraseid keerde.

"Ostaksin printsessile teravamad kõrvad," ütles õuedaam.

Pildi tegi Kirke

"Mis vanadel viga on?" küsis kõrvameister ja õuedaam seletas, et printsess ei kuule, mida talle räägitakse, ta ei õpi midagi ega mängi nii ilusasti pilli, kui üks printsess peaks mängima.

"Ta on kindlasti saanud linnakõrvad," ütles kõrvameister. "Need kannatavad katki minemata vankripõrinat, karjumist ja suurtükipauku."

Siis võttis kõrvameister printsessi kõrvadest kinni, hõõrus natuke kõrvalesti ja sikutas ettevaatlikult, nii et printsessi kõrvad ära tulid.

"Arvasin õigesti," ütles kõrvameister. "Need kõrvad on mõeldud kõva lärmi jaoks. Sinna, kus keegi ei kuula kedagi."

"Aga printsess peab kuulama teraselt," ütles tragi õuedaam. Niisiis hakkas kõrvameister printsessile uusi kõrvu proovima. Kõigepealt prooviti metsakõrvu, millega võis kuulda puulehtede sahinat ja lindude laulu.

"Ei," ütles printsess.

Siis prooviti pargikõrvu, millega võis kuulda puulehtede sahinat ja lindude laulu.

"Ei, ka neid mitte," ütles printsess.

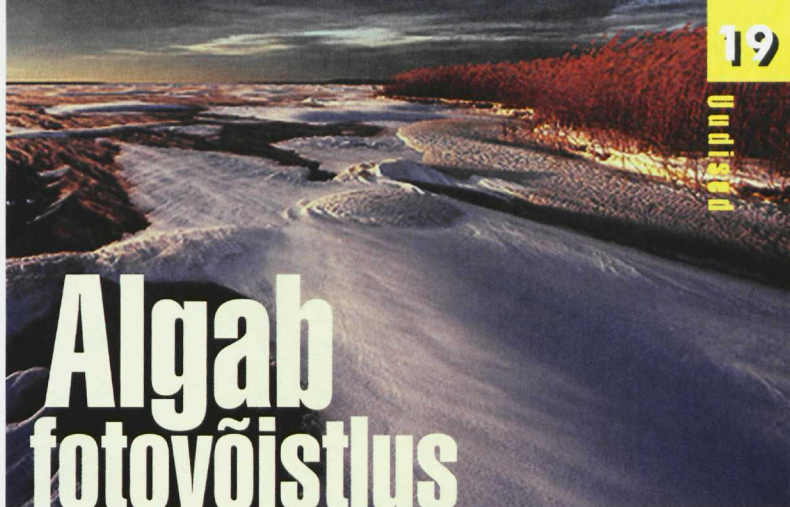
Siis prooviti kõrvu, millega võis hästi kuulda õpetajate juttu.

"Ei ole head," ütles printsess. Tema pilk oli kogu aeg nagu naelutatult püsinud pärliläikelistel kõrvadel, mida kõrvameister oli just alasil tagunud.

"Proovime siis neid," ütles kõrvameister. "Need on õigupoolest muusikakõrvad, aga nendega kuuleb muudki."

Ja kui kõrvameister oli kinnitanud imeilusad muusikakõrvad printsessi pea külge, sobisid need täpselt. Printsess kuulis selgesti, mida räägiti, ja isegi seda, kui kõrge või madal oli hääl. Puulehtede sahin kuuldus nagu muusika, ja äkki tuli printsessil tahtmine minna koju lautot mängima.

"Ta on kindlasti saanud linna-kõrvad," ütles kõrvameister. "Need kannatavad katki minemata vankripõrinat, karjumist ja suurtükipauku."

Algab fotovõistlus Looduse Aasta Foto 2007

Looduse Omnibuss ja Nordea Pank kutsuvad kõiki loodusfotohuvilisi osalema võistlusel Looduse Aasta Foto 2007.

Konkursile on osalema oodatud täiskasvanud, noored ja lapsed loodusfotodega, millel on jäädvustatud Eestimaa looduse mitmekesisust ja põhjamaist ilu. Iga osaleja võib võistlusele esitada kuni 12 fotot.

Võistlustööde esitamise tähtaeg on 19. märts 2007.

Võitjad selgitab välja tunnustatud fotograafidest, kunstnikest ja loodusetundjatest koosnev rahvusvaheline žürii eesotsas Rein Maraniga. Fotovõistluse võitjad kuulutatakse välja 15. aprillil Tallinna Linnahallis, kus parimate võistlustööde autoritele jagatakse keraamik Anne Tärni valmistatud Tantsiva Hundi skulptuure. Sellel aastal valib žürii esmakordselt võidutööde hulgast ka Looduse Aasta Foto 2007. Pildi autorit tunnustatakse Suure Hundi tiitli ning preemiareisiga Londonisse Briti loodusmuuseumi ja BBC loodusajakirja poolt korraldatava loodusfotokonkursi Wildlife 2007

lõpuüritusele. Fotovõistluse eeskirjad ning lähem info on kättesaadav veebilehel www.looduseomnibuss.ee.

Valgusfestivalil ehitati lumelinn

Küünlakuul pidasid kunstnikud pealinnas Valgusfestivali, mille üheks ürituseks oli ka Shnelli parki Lumelinna ehitamine. Lumelinn avati 17. veebruaril ning selle ehitamisel tegutsesid koolinoorte meeskonnad Järveotsa Gümnaasiumist, Arte Gümnaasiumist, Ühisgümnaasiumist, Liivalaia Gümnaasiumist ja Kopli Kunstikoolist. Lumelinna ehitamise traditsioon tekkis Tallinnas juba 30 aastat tagasi. Tänavu ehitati lumest telekraanilt tuttavaks saanud tegelasi, kelle hulgas olid Muumuoore elanikud, Buratino, Hunt Kriimsilm ja koguni Postikana.

Dharma miljoniannetus läheb heategevuskeskuse loomiseks

Heategevusfond Dharma avalikustas Dharma asutaja Urmas Sõõrumaa poolt sihtotstarbeliselt lastele suunatud miljon krooni pälvitud heategevusprojekti, mis näeb ette heategevuskeskuse loomise.

Loodava heategevuskeskuse eesmärk on koondada endas abivajajate aitamiseks vajalikke intellektuaalseid ja materiaalseid ressursse. Heategevuskeskus hakkab koondama erinevaid lastega tegelevaid heategevusorganisatsioone, vahetama informatsiooni ja koordineerima tegevusi. Samuti loob heategevuskeskus andmebaasi vanemliku hoolitsuseta laste, puudust kannatavate laste, erivajadustega laste ja teiste abivajajate kohta ning ühtlasi koondab enda alla lastega ja lastega peredega tegelevad tugiisikud, et nende tegevust toetada, neid täiendkoolitada ja nõustada. Samuti korraldab loodav heategevusfond raskustesse sattunud lastega peredele ja lastekodudele vajalike esemete, mööbli, ehitusmaterjali ja muu vajaliku kogumist ning toimetamist abivajajateni. Dharma on 2001. aastal asutatud sihtasutus, mis on enam kui viie tegutsemisaasta jooksul toetanud ca 70 projekti, mahus 5,5 miljonit krooni. Dharmat on toetanud selle aja jooksul ligi 35 ettevõtet ja 200 eraisikut.

Nukud ja noored pöönivad keldrist pööninguni!

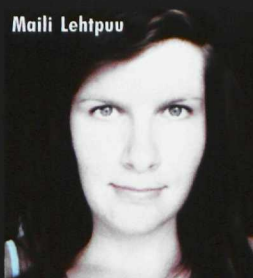
1. märtsil esietendus Nuku- ja Noorsootetri uus remondieelses Nunne tänava majas uuslavastus "Pölev pööning", mida mängitakse läbi terve maja – sõna otseses mõttes keldrist pööninguni. "Pölev pööning" koosneb näidendivõistluse "Pööning" võidutöödest, mille autoritest noorim – Priit Põldma – oli oma "Koerte" kirjutamise ajal 10 aastane. Ka teiste dramaturgide – Kristiina Jalasto, Öie Tähtla ja Maili Lehtpuu – vanus kõikus pöönimisvõistluse ajal 16 – 20 aasta vahel. Nii et läbi ja lõhki nooruslik lavastus! Näidendite lavastajad on väheke vanemad, kuid see-eest ka juba tuntumad: Andres Dvinjaninov, Vahur Keller, Andres Roosileht, Priit Hummel ja Reeda Toots.

Priit Põldma

Kristiina Jalasto

Maili Lehtpuu

Öie Tähtla

Rohevint

Foto: Peep Veedla

Rohevinti võime oma koduaias kohata

aastaringselt. Seda muidugi juhul, kui selleks on täidetud tema poolt nõutud tingimused. Talvel on tal aeda asja siis, kui seal toidumaja olemas ja selles rikkalikult seemneid. Suvel aga vajab ta pesitsemiseks tihedaid põõsaid, kuuski, elupuid või kadakaid. Sagedasti on koduaia servas kasvamas kuusehekk – see on rohevindile ideaalne pesitsuspaik.

Rohevindil on kaunis välimus, eriti isaslinnul, kes kannab kollakasrohekat sulekuube. Emalinnul on see rohekashall, tiiva külgserv ja äärmised sabasuled on mõlemal laialt helekollased. Nokk on tüse nagu teratoidulisele linnule kohane. Ka lind ise paistab küllalt pontsakas välja. Eriti siis, kui ta on võtnud koha sisse lindude toidumajas. Seal võib ta väga pikka aega ühe koha peal istuda ja lõputult süüa. Pistab päevalilleseemne noka vahele, koorib sealsamas suus ära ning sülitab koored suunurgast välja – sinnasamasse toidulauale, söömata

sihvade hulka. Lavakombeid pole linnuvanemad talle üldse õpetanud. Endast väiksemad linnud ja ka liigikaaslastel peletab rohevint eemale. Sageli jääb mulje, et küllap ta ennast sealsamas lõhki sööb, aga ei – alati on suutnud omal jõul lahkuda. Kusjuures isegi tiivad veel kannavad teda pärast sellist põhjalikku söömaaga! Kui toidumajas ruumi rohkem, on rohevindid terve parvega platsis. Osa neist sibliks ka toidumaja all maapinnal – eks sinnagi pudeneb üht-teist. Vahel on neil kaaslasteks ka põldvarblased, siisikesed, urvalinnud või talvikesed. Kui toitu jagub, jäävad suuremad tülid tulemata.

Kõik rohevindid talveks kohale ei jää,

talvel arvatakse neid siin olevat kuni 50 000. Aga just märtsi lõpus hakkab neile lõuna poolt lisa tulema ja nüüd muutuvad need talvel üpris vaiksed linnud lärmakaks. Nende kevadlaul lisab märtsis veel veidi talve näoga kevadealgele tublisti särtsu juurde. Laulu meeldib rohevindile esitada kuuse ladvaosas istudes. Seal võib ta kaua ühe koha peal istuda, nii nagu talvel toidumajaski. Kannatust rohevindil jätkub. Tema laul on kiirekõlaline sidin, mis aga alati lõpeb tema tunnusausega „krrüüü“. See on ühtlasi rohevindi territooriumihüüd ning seetõttu ta sageli pikka laulu ei viitsigi esitada, kordab vaid väikeste vaheaegadega territooriumihüüdu: „Krrüüü...krrüüü...krrüüü...“

Kui vindi-isa nõnda laisalt kuuseoksal lösutab ja aeg-ajalt oma hüüdlauseid korrutab, rabeleb emasind juba kuuseheki pesa ehitada. Rohevintide peres kuulub ehitamine naiste majapidamistöõde hulka. Ja vindiema saab selle tööga laimatult hakkama. Tõsi küll, pesa ei kuku just nii perfektne välja nagu sugulasel metsvindil, aga soe ja vastupidav ikkagi. Ja lõppude lõpuks on kõige tähtsam ikkagi see, et lastel pesas soe ja mõnus saaks olema. Selle eesmärgiga kasutab vindiema ohtralt sammalt, see on ju teadagi soe ja pehme.

Kui nüüd perenaine pesale hauduma jääb, lõpevad vindipalgi lösutamise päevad otsa ning ta asub naise kõhumurede eest hoolitsema. Õige trall läheb muidugi lahti paari nädala pärast – siis, kui lapsed majas. Neile toovad ema-isa, kes muidu veendunud taimetoitlased, isegi putukaid. Need võivad moodustada poegade toidumenüüst koguni kuni 40%. Aga olgem ausad, eks mõne neelavad lapsevanemad ikka ise ka alla. Katsu sa kõik see kaks nädalat, mis pojad pesas püsivad, suus liha transportida, ise seda hammustamata!

Kogu see tsükkel kordub rohevindiperes sama suve jooksul teistki korda. Alles augustis saavad nad taas oma hobidele mõelda ning rahulikult puuvõras lösutada niikaua kui hing igatseb. Kui see siis enam naudingut pakub.

Peep Veedla

Sageli jääb mulje, et küllap ta ennast sealsamas lõhki sööb, aga ei – alati on suutnud omal jõul lahkuda.

HEA LAPS

Foto: Bulls Press

HEA LAPS

Dorothy
Fowler

miau

Kirjanurk

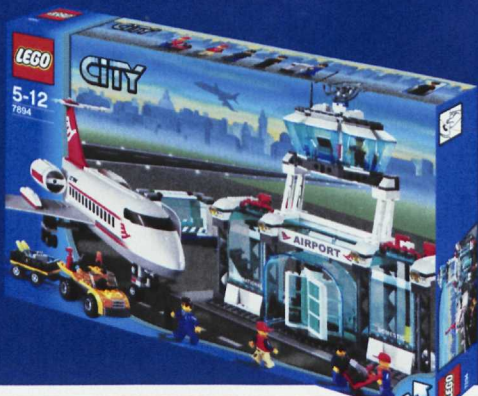
Märtsitervitus kõigile sõpradele ja sugulastele!

Nüüd kuulutame välja jaanuarinumbril võistluste auhinnasaajad.

Nagu ikka, saavad Tallinna, Harju-, Lääne-Viru-, Järva, Pärnu- ja Läänemaa lapsed oma preemiad kätte **Kullo Lastegaleriist** (Kuninga 6, Tallinn), Tartu-, Valga-, Võru- ja Jõgevamaa laste auhinnad toimetatakse Tartusse **O. Lutsu nim. Raamatukogu Lastesakonda** (Kompanii 3/5, Tartu). Kellel on muid soovide, neil palume toimetusse kirjutada, helistada või meilida

LEGO - auhindu

on seekord ainult üks, kuid see-eest on karp suur ja kopsakas. Loosiõnn naeratas seekord **KASPAR BORK**ile Väike-Maarjast.

Ka Barbinduse- leheküljele

saabus taas nii palju vahvaid töid, et 4 miimika-Barbie võitja välja selgitamiseks pidime kasutama loosimist. Võitjateks osutusid **ANNA-MARIA LIIV** Tallinnast, **MERILIN JÕESAAR** Harju-Ristilt, **KATRIN PENT** Vilustest ja **TRIIN VALDMAA** Jõgevalt. Lohutusauhinnad saavad **PILLE-RIIN KULLA** Laevast ja **SILJA VUNK** Pärnumaalt.

Tere! Olen 10-aastane tüdruk. Nimi on mul Merilin. Õpin Risti põhikooli 4. klassis. Kirjasõpru tahaks vanuses 9–12. Sugu pole oluline. Kirjaga võiks kaasas olla pilt. **MERILIN JÕESAAR, Harju-Risti 8-9, Padise vald, Harjumaal 76002.**

You, rahvas!
NIMI: Kätlin
HÜÜDNIMI: Kätu
SÜNNA: 19.03.94
AADRESS: Kätlin Mänd, Härjanurme, Puurmani v., 49007 Jõgevamaa
SOOV: leida kuni 18a. kirjasõpru. Räägin huvitavatest asjadest. Kas soovid liituda klubiga?

Tere! Minu nimi on Heidi. Sooviksin leida kirjasõpru üle Eesti. Vanus pole oluline. Kirjutada võivad nii poisid kui

ka tüdrukud. Nüüd natuke minust.
NIMI: Heidi Mustkivi
SÜNNIPÄEV: 25. 03.1994
LEMMIKBÄND/ARTIST: Tanel Padar & The Sun, Gwen Stefani, Eminem, Black Eyed Peas, Paris Hilton, Justin Timberlake, James Blunt
LEMMIKVÄRV: helesinine, helerohele, roosa, punane
AADRESS: Kaare 37, Türi 72214 Järvamaa
Vastan kindlasti igale kirjale!
Jään teie kirju huviga ootama!
P.S. Vaheatan ka postreid!

Tere! Olen 14-aastane tüdruk. Otsin kirjasõpru, kellega saaks suvel midagi koos teha. Eriti lahe oleks keegi Pärnust või sealt Riia poolt, aga kellel on võimalik teha sõite, on teretulnud igast maailmanurgast. Oled 13–16-aastane plix, siis meili aadressil: **Grishild@hotmail.ee**. (Pärast on võimalik suhelda ka läbi tiguposti.)

Raamatusõbrad, silmad siia!

KIRJAKONKURSS „MINU KIRI ASTRID LINDGRENILE“

Uskumatu, et juba viis aastat peame toime tulema Astrid Lindgrenita, kes tänavau oleks saanud 100 aastaseks. Olgu see hea põhjus tuletada meelde tema suurepäraseid raamatuid, mida eesti keelde tõlgituna on terve riulitais ja mille lugemine polegi kohustuslik, vaid lausa endastmõistetav. Nii tärkas mõte anda lastele võimalus kirjutada Suurele Lastekirjanikule ka ise.

Eesti Lastekirjanduse Keskus ja Rootsi Suursaatkond kuulutavad välja kirjakonkursi 3.-6. klassi õpilastele „MINU KIRI ASTRID LINDGRENILE“

Kirju ootame rahvusvaheliseks lasteraamatupäevaks, 2. aprilliks e-posti aadressil elk@elk.ee.

Kiri saata manusena, maht 1-2 lk., tähekörgus 12, reavahe 1,5. Tekstile palume lisada saatja andmed: nimi, kool, klass ja kontaktelefon.

Konkursi tulemused antakse teada lastekaitsepäeval, 1. juunil, Eesti Lastekirjanduse Keskuse kodulehel www.elk.ee
Auhinnad konkursi parimatele antakse üle A. Lindgreni sünnipäeval 14. novembril ja valik paremaid kirju avaldatakse keskuse kodulehel elektroonilise raamatuna.
Info: tel. 6 466 488

Januariini-auhinnaraamatud

võitsid **MARI-ANN ALJAS** Paikusest ja **PILLE MARKOV** Pukast.

Ristsõnalahendajatest saavad CD-d **IVIKA LEHTSALU**.
Lähtest ja **ANNELI TÕNISSON** Tääksist.

Mõnusaid õuemänge Mulgimaalt

Seekordsed mängujuhid on
Viljandi Maagümnaasiumi 5b klassi
tragid õpilased. Tehke järele!

Suusasiku mäng

Ma mõtlesin selle mängu ise. Suusatajad ajavad üksteist taga nii, et neil on suusad jalas ja kepid käes. Kui Suusasikk saab kellegi kepiaga ära puudutada, siis on tema ka Suusasikk ja nüüd on kaks Suusasikku. Mõlemad Suusasikud saavad nüüd teisi mängijaid taga ajada ning nii tuleb aina rohkem Suusasikke. Kes jääb kõige viimasena mängijaks, ongi võitja. Auhindu saab ka selle võistlusemängu juurde pakkuda: see, kes võidab, saab näiteks pulgakommi. Suusasiku mäng on tegelikult väga põnev ja lõbus toredatele lastele!

Gaisa Akkaja

Maastikumäng talvel

Seletasid: ema ja isa.
Võisteldakse klasside vahel suuskadel ja lahendatakse erinevad salakirju, morset ja ette antud loomade jälgi (peab ära arvama, mis looma jäljed on). Veel peab oskama esmaabi anda.
Igas kontrollpunktis saab teada, kuhu järgmisena tuleb minna. Lõpuks vaadatakse, milline klass on olnud kiirem ja tublim. Vanasti olid auhinnaks tort ja puhkeõhtu, aga nüüd võib mõelda ka teistsuguseid auhindu.

Kristin Putnik

Lumehöwing

Seda mängisid juba minu ema ja tädi.
Lumest ehitatakse 8 kurikat ja seatakse paika. Edasi tehakse lumepallid, millega kurikaid visata. Igaühel on kaks katset. Võitja on see, kel on mängu lõpus kõige rohkem punkte. Võitja saab auhinna, kaotaja(d) lahutusauhinna(d).

Gertrud Rösler

Noolekas

Valitakse kaks võistkonda, mõlemas umbes kaheksa liiget. Mängitakse tänavatel. Üks võistkond ajab teist taga ja teine põgeneb eest ära. Eest ära liikaval võistkonnal lastakse minna teele, kaasa võetakse kriidid, millega märgitakse iga 5-10 meetri järele liikumise suund. Kui tagaajav grupp jõuab

esimesele järele, muudetakse suunda ja „põgenejaks“ hakkab eelmise voozu jälitaja. Enne ei tohi järgi minna, kui on rahulikult loetud sojani.

Harli Koppelmann

Uiskudega palliläts

Minu ema mängis juba seda mängu.
Vaja läheb uiske ja palli. Üks on läts, kes püüab teisi tabada palliga. Kes pihta saab, see läheb mängust välja. Kes viimasena platsile jääb, on võitja. Auhinnaks on soe tee.

Kristiin Hunt

Hokimäng

Selle mängu mõtles välja minu isa, kui ta veel väike oli ja hokikeppe ega litreid polnud. Nad tegid ise endale kilukarbist litri ja puurondist, mis meenutas hokikeppi, kepi.
See mäng käib samamoodi nagu tavaline hoki, aga ainult see on erinevus, et seda mängiti uiskudeta ja ise tehtud vahenditega.
Nüüd räägin ühe loo, mis juhtus siis, kui juba päris litrid poodidesse tulid. Minu isa oli harjunud mängima kerge kilukarbiga ja lõi tugevasti seda litrit ning kuna litter oli raske, lendas see otsemaid haigla aknasse, aga tal vedas, kuna ta pahandada ei saanud. Pärast tema isa (ehk minu vanaisa) parandas akna kohe ära.

Hanna Ental

Lumekindluse aja peale ehitamine

Vajalikud asjad:
sulalumi, paarisarv lapsi, paksud kindad, soojad riided.
Jagada lapsed kaheks ja leida lumekindluse ehitamiseks plats.
Mängujuht paneb stopperi tööle ja annab märku ehitamiseks. Kumbki võistkond alustab ehitamist enne kokkulepitud projekti järgi. Võistkonna siselselt jaotatakse ära tööülesanded. Võidab see tiim, kes ehitab esimesena valmis oma kindluse. Hinnatakse ka töö välimust ja korrektsust. Auhind: lõbus päev värskes õhus sõprade seltsis.

Annika Rösler

Politseinik ja kurjategijad

Valige sobiv kangialune või majaesik ja nimetage see kurjategijate urkaks. Seejärel määrake loosiga üks mängija politseinikuks. Teised kogunevad mängu alguseks kurjategijate urkasse. Politseinik eemaldub ja peidab end kusagile lähedale. Minut hiljem asuvad teele kurjategijad ja hakkavad lähikonnas otsima. Kes avastab peitunud politseiniku, annab ohusignaali, hüüdes: "Politseinik!" Politseinik lahku peidupaigast ja jookseb kurjategijate urka juurde, kuhu suunduvad ka kõik teised mängijad. See, kelle politseinik enne urkasse jõudmist kinni püüab, saab tema abiliseks. Politseinik ja tema abiline poevad uuesti peitu ning kurjategijad asuvad oma urkasse teele neid otsima. Ohusignaal kõlab, kui kumbki neist leitakse. Mäng jätkub, kuni kõik kurjategijad on kinni püütud. See on ilma auhinnata mäng.

Hants Lender

Aneette Pirso Hea Lapse arhiivist

Meie haldjatega tantsiv

Katrin Reimus

■ Missugused olid Sinu lapsepõlve lemmikraamatud?

Lapsepõlves olid minu vaieldamatud lemmikud Astrid Lindgreni lood. Karlssonit ja Pipit ei lugenud ma nii palju, aga „Väikest Tjorvenit...“, Kalle Blomkvisti lugusid, „Rasmust, Pontust ja Lontut“ lugesin nii mitu korda, et paljud kohad praeguseni peas. Väga meeldis veel Jaan Rannapi „Agu Sihvka annab aru“. Siis veel lood metsast ja loodusest, näiteks oli üks vahva raamat „Seidžo ja tema sõprade seiklused“.

Koolieas tulid juba iga masti seiklusjutud. Indiaanlaste eluga sain ka päris kurssi, nii et „vigvam“, „skvoo“, „tomahook“ ja teised olid minu jaoks täiesti tavalised sõnad.

■ Mida Sulle veel meeldis väikesest peast teha?

Väiksena meeldis mulle tihti omaette kusagil mereäärses roostikus endale pelgupaik leida ja siis sealt mere poole piiludes üksinda fantaseerida. Metsas koos vanematega jalutamas või seenel-marjul käimine oli samuti pidupäev. Isa ütles ikka, et poolteist tundi

kehva filmi vaatamist on täielik ajaraiskamine, aga metsas seenel käik on vahva isegi siis, kui seeni ei saa. Minu jaoks olid mu mänguasjad elus ja olin täitsa vihane, kui keegi mu mõmmikule peale juhtus astuma. No siit paistab ka välja, et koristamine mu lemmiktegevus just polnud.

■ Kas Sa kooliajal vahel kahtesid ka said? Mis tunnis?

Ei mäleta, et midagi eriliselt raske oleks olnud. Aga kartsin kahte asja: kõrgushüpet ja üle kitse hüppamist. Et see hirm oli ikka väga suur, püüdsin sellest igal viisil ära hiilida ja küllap ma siis ka halva hinde sain.

■ Kas on keeruline olla ühtaegu õpetaja ja kirjanik?

Kirjaniku ja õpetaja tööd ühendada on ühest küljest väga raske. Õpetaja on tihti koolist tulles nii väsinud, et isegi kui mõtteid veel on, ei jaksa neid enam kirja panna. Aga teisalt annab noorte keskel olemine palju ideid.

■ Kas kirjutad vahel ka oma õpilastest?

Oma õpilastest otseselt kirjutanud ei ole. Eks nad mõne mõtte annavad küll. Vahel olen ka mõnda poolikut dialoogi, naljakat juhtumist või tüli raamatu jaoks sobivaks sättinud. Aga kindlat inimest püüan mitte raamatusse kirjutada.

■ Kas „Haldjatantsule“ on kavas ka järgi kirjutada?

Esialgul järgi plaanis pole.

■ Kas Sul on ilmumas midagi uut ja mida praegu kirjutad?

Hetkel ei ole ka midagi ilmumiskõlblikku, aga on kaks poolikut tööd suurematele lastele ja noortele ning üks mõte väiksematele poistele. Minu arvates ilmub üldse raamatuid rohkem tüdrukute maitse järgi. Ega tea, kas minu oma rohkem poiste raamat tuleb, aga proovida tasub.

■ Kas Sul lapsi on ja mis on nende nimed?

Mul on endal viis last. Nad kõik on „Hea Lapse“ lugejaga

võrreldes juba hirmvanad. Tütarde nimed on Karin ja Kaire ning poegade nimed Aare, Allan ja Asko Pojad saavad sel aastal 20 aastaseks ja tüdrukud on mõni aasta vanemad

■ „Hea Lapse“ lugejale tahan soovida küllaga lugemislusti ja kirjutamisrõõmu. Ja et igal lapsel oleks aega märgata ilusat ka kõige väiksemas asjas, olgu see või pisike lumehelvest kähkil.

Katrin Reimus Haldjatants

Katkend

Maailma lõpp

„Miks sa seda tegid?“
Vaikisin ja põrnitsesin vistricku naispolitseiniku vasakul põsel. Mis vahet seal on, kas ütlen midagi või ei, nagunii ei saa mitte keegi mitte millestki aru. Poevargusega vahelejäämine oli lõpp. Kõik oli purunenud.

„Koolist öeldi, et sa oled tubli tüdruk. Sinu klassijuhataja oli täiesti endast väljas, kui kuulis.“

Nii, kool samuti. Sinna ei saanud ma ka enam minna. Kõik teed olid püsti ees. Põrnitsesin oma käsi. Kūnealused olid mustad, sinine veresoon tuksles vasakul käelabal otseku väike oja, mille vabadus oli liiga kitsasse sängi aheldatud. Ülekuulamistoas, või mis tahes see oli, lehkas hirmu ja raiskuläinud elude järele.

„Sa oled ju suur neiu juba, milleks sul oli vaja seda nukku kotti toppida? Mõni väike tüdruk tahaks niisugust nukku kindlasti endale saada, sina, suur inimene, lähed nüüd seda võtma...“

Tõkkesid purunesid ja pisarad hakkasid iseenesest voolama. Üks suur tilk jäi täpisealt ninaotsa rippuma ning see hakkas hullusti sügelema. Kõik muud tunded püsisid vakka, sügelus läks üha närvilisemaks, aga ma ei julgenud ennast liigutada. Jah, päris kindlasti tahaks mõni väike tüdruk endale niisugust nukku, seda teadsin ma täpselt. Kuid tolele vistrickule ei suutnud ma nagunii midagi seletama hakata. Mis mõtet sel oleks olnud? Pealegi, kui kõik ära rääkida, mis siis Jannust saab?

Katrin Reimus (Kullo Suurmütiselt 2006)

Punane telefon hakkas laual tirisema. Politseinik nohhtas ja mõmises natuke torusse, pani selle siis ära ja ütles äkitselt:

„Olgu, võid praegu minna. Teatame sulle hiljem, mis edasi saab. Ja ära endale rohkem mingeid pahandusi kaela tõmba.“

Nagu see oleks veel võimalik!

Äigasin varrukaga tilga ninaotsalt – lõpuks ometi sai ka sügelusega ühele poole. Võtsin koti ja astusin koridori.

Koridoris seisis Triinu ema.

„Ma ootasid sind. Läheme, ma viin su koju.“

Ma ei teadnud, kas rõõmustada või mitte. Tema ilmselt oligi see, kes mu siit päästis. Aga milleks? Tundsin, et rohkem moraallugemist ühte päeva oleks tõesti liiast. Võtsin tuima näoga pakutud pabertaskuräti ja trampisin Triinu

ema järel uksest välja tänavale.

Sadas vaikset laia lund. Imelik, jõulud tulevad nähtavasti kõigest hoolimata. Teistele. Mitte mulle.

Alles autosse istudes märkasid kohmata:

„Aitäh.“

Nii palju oli Triinu ema siiski ära teeninud. Minu välja-tirimise eest. Taskurätiku eest. Selle eest, et ta vähemalt esialgu ei jõllitanud mind nagu jõhkardist kauplusevarast, kes pealegi tahtis tema tütre sõbranna olla.

Autos oli palav. Panin silmad kinni ja jäin mõttesse.

Klaasist magnetid ja juuksekaunistused

Vaja läheb:

- lamedaid klaaskuulikesi
- joonistust või fotot
- PVA-d või salvrättilakki
- omal valikul: kas magnetit, juukseummi, klambrit, haaknöela või paela

Lamedatest klaaskuulikest annab teha väga palju erinevaid meisterdusi: magneteid külmikutele, kauneid juukseumme või huvitavaid haaknöelu. Oled kindlasti näinud ümmargusi klaaspallikesi, mida müüakse lillepoodides. Saadaval on ka lamedad klaasist kaunistused – just neid meie meisterdustes nüüd vaja lähebki. Kuigi neid on müügil erinevates värvides, võiks siiski soovitada tavalist läbipaistvat klaasi, kuna sellele liimitud pilt jääb kõige paremini näha.

Kristiina Aderov Türlit

Kõigepealt vali välja pilt, mille tahad klaasile liimida. See võib olla väike foto, joonistus, ajakirjast väljalõigatud pildike, sinu nimetäht jne. Immuta pilt mõlemalt poolt liimiga, seejärel kleebi see klaasi külge. Liimina võib kasutada PVA-d või salvrättilakki, sest see jääb kuivades läbipaistvaks. Lase pildil kuivada. Nüüd mõtle välja, mida tahad klaasist edasi teha.

Kui soovid meisterdada külmikumagnetit, siis liimi oma klaasist kaunistus kuumliimiga ümmarguse magneti külge. Kui ihkad endale uut ja enneolematut juukseummi või soenguklambrit, siis pole vaja teha muud kui liimida klaas kuumliimiga vastava asja külge. Väga huvitava käevõru või kaelakee saab siis, kui liimida klaasid paelale.

Anneli Orgusaar

Olen Juku, kukepöeg.
Mulle lugemine loeb.
Loen ma hommikul ja õhtul.
Sellest mõnu tuleb kõhtu.

Tarkus lausa tõuseb pähe.
Mõnest asjast tean veel vähe:
votan raamatu ja loen
või siis arvutisse poen.

Vahel ette kannan lugu -
kuulab pere, sõbrasugu.
Kõigil tuju läheb üles.
Lugu hoiab sind kui süles.

Silma puhkan, vahet pean,
loetust mõeldagi on hea.
Mulle lugemine loeb,
südamel sest hakkab soe.

Olen kuketibu Juku.

Suurena saab minust kukk – päeva kuulutaja,
virkade kiitja, magajate ärataja.

Räägin võistlusest "Kool, kus lugemine loeb". Kirjuta mulle kiri.

See kiri võiks olla ühe või kahe lehekülje pikkune.

Võid saata ka arvutiga. Pealkirjaks pane:

LUGEMINE MEIE KOOLIS

Kirjuta, kuidas te koolis loete, millistes tundides te toredaid raamatuid loete, millisest põnevast raamatuüritusest sa oled osa võtnud, kuidas saad sa raamatukogu ja arvutiklassi kasutada ja muud, mis on sinu koolis eriti tore.

Võid ka kirjutada, kes sinu õpetajatest annab lastele targa lugemise eeskuju. Kindlasti kirjuta oma NIMI, ja mis klassis ja mis koolis sa käid.

Võid kohe kirjutada.

Viimane aeg on, lepime kokku, munapähad.

Võib olla sul turgatab just pühade ajal kirjutada, kui mune värvid.

Seega igaks juhuks ma ootan 12. aprillini 2007.

Saada kiri kas nii või naa, kuidas sa paremini saad:
kas tavaline paberkiri aadressil:

Tallinna Postkontor
postkast 3423
LUGEMINE LOEB
Narva mnt 1
Tallinn 10506

või e-posti kiri aadressil:
lugemine@loeb.ee

Siis teeme kokkuvõtte: millistes koolides on lastel tore lugeda.

Kui tahad rohkem teada sellest võistlusest,

uuri projekti "Lugemine loeb" kohta aadressil www.koolielu.ee

Kui tahad keerulisemat ülesannet, otsi sealtsamast üles

KAUNIS KAELAMURDEV VIKTORIIN, aga ma hoiatan: see pole lihtne.

Nii et kirjuta siis igatahes!
Jään ootama.

Kõik teatrisõbrad Pipinukipuhh-kama!

3. märtsil esietendub Rahvusooperis Estonia kummalise nimega muusikatükk "Pipi! Nuki! Puhh!" Autoreid on sel tükil õige mitu: muusika loojad on Ülo Vinter, Olav Ehala ja Tõnu Raadik, laulutekstid kirjutasid Enn Vetemaa, Villu Kangur ja Leelo Tungal, ning kogu selle kireva kontsertetenduse pani kokku ja tõi lavale Neeme Kuningas. Dirigeerib Mihhail Gerts.

"Pipi Pikksukk", "Nukitsamees" ja "Puhh!" on olnud läbi aastate Estonia kõige menukamad lastemuusikalid.

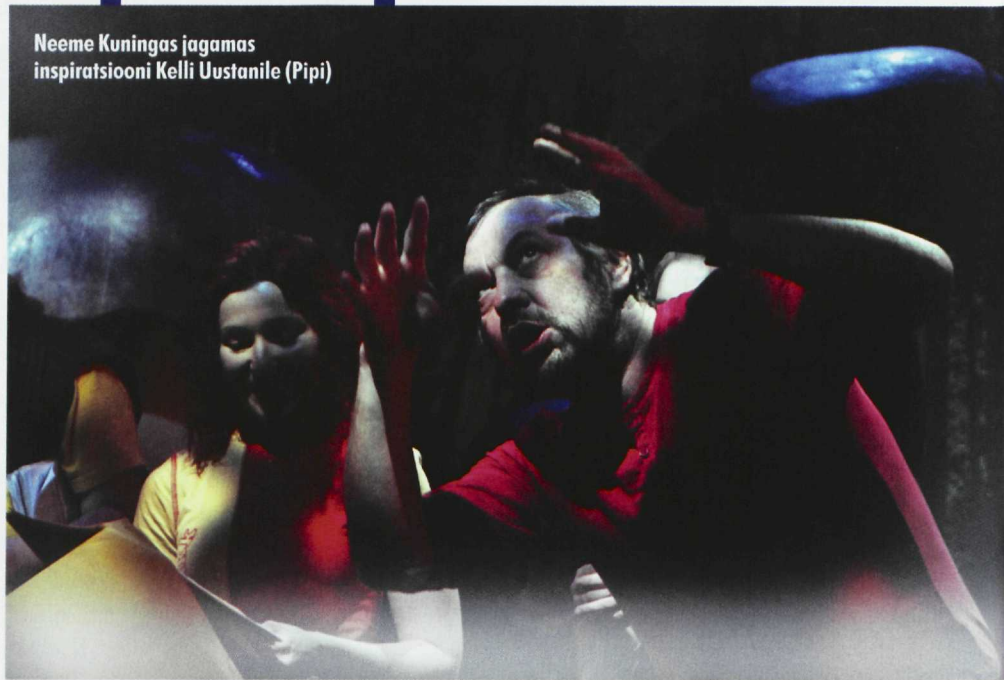
Nüüd siis saavad nende tegelased laval kokku – ja mis peamine: esitavad üheskoos oma hittideks kujunud muusikanumbreid.

Küsi lavastaja Neeme Kuningalt, kuidas tal tekkis idee Pipit, Nukit ja Puhhi omavahel tutvustada. Kuninglik vastus kõlas nii:

Mul on 27-, 21- ja 10,5-aastased lapsed. Kuna ma pole kirjanik, siis ei osanud ma oma lastele jutte kirjutada, nagu tegid seda Astrid Lindgren ja A. A. Milne. Kuna ma olen muusikateatri lavastaja, siis küsisin oma lastelt nõu, milliseid lugusid nad Estonia teatri laval näha tahaksid. Ja niipalju, kui see minust sõltus, püüdsin oma laste soove ka täita.

Ükski eesti isa või ema pole ilma Pipi, Nuki või Puhhita hakkama saanud ja lastele on nende olemasolu sama

Neeme Kuningas jagamas inspiratsiooni Kelli Uustanile (Pipi)

loomulik kui hommikune puder või õhtune pai.

Kõige tähtsam põhjus "PIPI!NUKI!PUHH!" lavale-tulemiseks on aga see, et tegemist on EESTI heliloojate ja luuletajate loominguga. Ja need on olnud Rahvusooperi 100-aastase ajaloo jooksul kõige menukamad lasteetendused. Miks siis mitte tuntud ja armastatud lauludel jälle kõlada lasta?

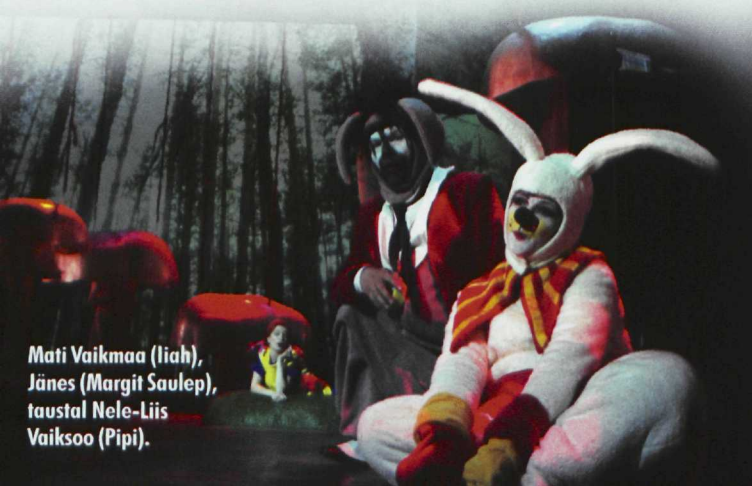
Pealegi on ju nii tore fantaseerida, mida oleks Pipil ja Puhhil ja Nukitsamehel omavahel arutada... Kuidas ja kas nad üldse omavahel läbi saavad? On ju Pipi Rootsist ja Puhh oma kaaraadidega Briti saartelt pärit, mida nad üldse Eestist teavad ja arvavad?

Missugusele vanusele uus tükk on mõeldud?

0 - ... ∞

Kes uues lavastuses kaasa löövad?

Pipisid on kolm: Nele-Liis Vaiksoo, Iiris Vesik ja Kelli Uustani. **Annikat** mängivad Stiina Adermaa, Kaisa Lõhmus ja Kristin Samblik, **Tommina** esinevad Henri Christofer Aavik ja Mario Kartezi. **Nuki** osas näeme Henri Christofer Aavikut ja Heldur Põldat, **Metsamooriga** Riina Airennet, Juuli Lille ja Triin Ellat. **Mõhku** mängivad Väino Puura, Mart Laur ja Sven Tarlap, **Tõlpat** Rostislav Gurjev, Jaak Jõekallas ja Vladislav Horušenko. **Puhhi** osas on Villu Valdmaa, Rene Alas ja Arvo Kukka. **Notsu** rollis Kristina Vähi, Angelika Mikk ja Maris Liloson. **Jänesena** on laval Margit Saulep, Tiiu Laur ja Kädi Kosenkranius ning vana head **liahit** kehastavad Rene Soom, Aare Kodasma ja Mati Vaikmaa

Mati Vaikmaa (liah), Jänes (Margit Saulep), taustal Nele-Liis Vaiksoo (Pipi).

Suurvahetund

Kadi Reintamm (Kullo Suurmäitusest 2006)

Tsau Triibukas!

Mul on Blondile Inglile selline õpetus: kui tahad leida eriti head kirjasõpra, siis on kõige parem kirjutada mõne sellise tüdrukuga (muidugi võib kirjutada ka poisiga), kellega oled kusagil kohtunud: laagris või mingil kontserdil või muus kohas. Siis olete lähemalt tuttavad ja leiata ka ühiseid jututeemasid.

Marleen Tallinnast

Tere!

Minu nõu Blondile Inglile, kelle kiri ilmus eelmises ajakirjas. Ma arvan, et kirjasõbraga saad olla sõber alles siis, kui oled talle kirjutanud enam kui 5 korda. Esitage üksteisele küsimusi! Rääkige igasugu asjadest. Kui tahad, siis kirjuta mulle, siis räägin Sulle pikemalt. Minu aadress: Kätlin Mänd, Härjanurme, Puurmani vald, 49002 Jõgevamaa.

Minu küsimus on aga selline: **mis on sõprade juures kõige olulisem?**

Paljud ütlevad, et sõbrad peavad olema ilusad ja vaimukad. Mõned arvavad, et sõbral on vaja usaldusväärsust ja tarkust. Minu sõber peab olema ennekõike sõbralik ja usaldusväärne.

Tegelikult leiavad kõik peamiselt enda samaseid sõpru. Mina arvan, et õige sõber jääb sõbraks ka siis, kui teda pole pikka aega näinud. Tema pilt võiks sul ikka kodus olla. Mida arvate teie: kas sõbraga peab tihti kohtuma või aitab ka kirjutamisest?

Kätu Jõgevamaalt

Hei, Triibu-Liine!

Olen Hea Lapse vana lugeja (13 aastane!!!) ja tean, et ajakirjas on juba olnud lugusid Christina Aguilera-st ja tema poster oli ka juba vähemalt üks kord. Mina olen Christina suurim fänn, ise olen ka Kristiina, aga natuke teistsugune. Aga nüüd on mul ülihea uudis: minu lemmiklaulja sai hiljuti Grammy preemia AASTA PARIMA NAISARTISTINA! Selle suursündmuse puhul võiksite avaldada tema TÄIESTI uue postri, paaaaalun!

Kes veel Christinat ei tea, sellele ütlen ainult, et ta on sündinud 18. detsembril 1980, tema täisnimi on Christina Maria Aguilera, hüüdnimed Chrissy ja X-Tina. Christina alustas laulmist väga noorelt, võttis 8-aastaselt osa telesaatest ja 12-aastaselt esines teleshows koos Britney Spearsiga. Christina esimene album ilmus 1999. Tema parimateks lugudeks on "Beautiful", "Impossible", "Fighter", "Lady Marmalade", "Tell Me", abikaasale Jordan Bratmanile pühendatud "Save Myself From Me" ja "Ain't No Other Man". Viimase looga saigi Christina 2006. aasta parimaks naisartistiks.

Christina kodulehekülj on: <http://www.christina-a.com>
Tervitan kõiki teisi Aguilera fänne!

Kristiina Harjumaalt

VALGE KAHVLI ORDU MÕISTATUS

Ühenda kõik Valge Kahvli Ordu tegelaste näod nelja sirge joonega, ilma pliiaitsit paberilt tõstmata.

Vastuseni jõudmiseks on aega terve kuu - nimelt ilmub lahendus koos uue mõistatusega järgmises ajakirjanumbris.

Barbie®

Ise tehtud – hästi tehtud!

Märtsikuu tähistab Barbie oma järjekordset sünnipäeva. Mis seal salata – ihult ja hingelt iginoorel nukul on vanust rohkem kui teie isadel-emadel!

Sünnipäev on aga tähtis kõigi jaoks: nii nelja-, neljateistkümne- kui ka

tublisti üle neljakümne aastastele!

Kas pole vahva, et sünnipäevade juurde käivad ikka nii peod kui ka kingitused? Kinke on ju mitut masti – nii suuri kui ka väikesi, nii tarvilikke kui ka naljakaid.

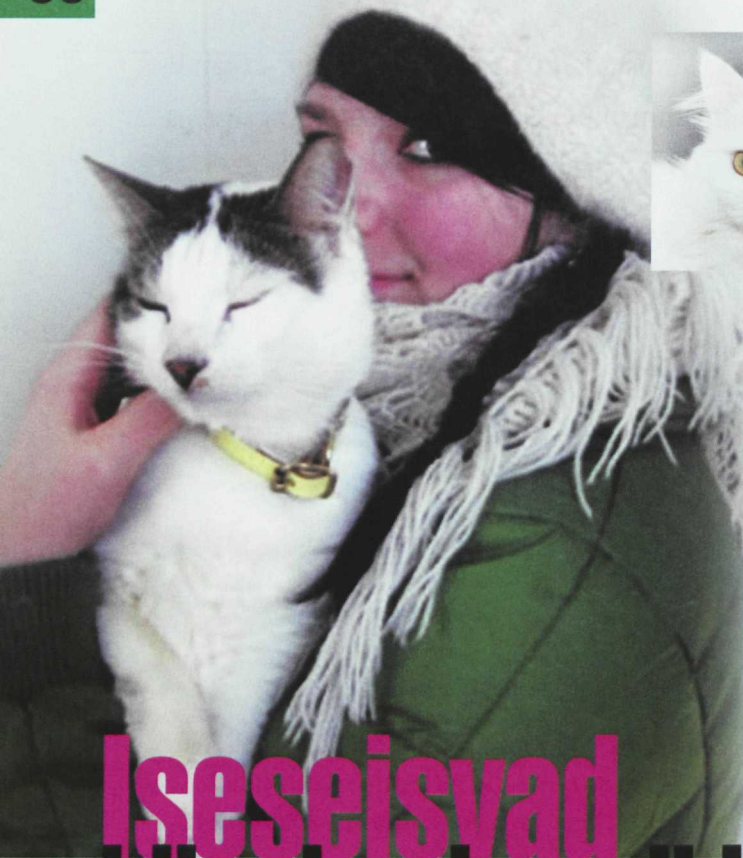
Emad ja vanaemad rõõmustavad eriti selliste kingituste üle, mille lapsed on oma kätega valmistanud.

Meie seekordseks ülesandeks ongi KINGI-IDEED!

Joonistage ja kirjutage mõnest enda meisterdatud kingitusest – kas sellisest, mis juba valmis tehtud ja üle antud, või niisugusest, mida alles kavatsete tegema hakata!

Ootame kingi-ideesid toimetusse
enne 5. aprilli!
Parimatele auhinnaks Rimonnelt
sünnipäeva-Barbie' d!

Maaletooja: RIMONNE

Räägitakse, et kassidel on üheksa elu. Vaatamata sellele on kahju vaadata õues hulkuvaid loomi ning arvamus, et üle tee jooksev must kass toob halba õnne, läheb üldse meelest, kui see abitu loom möödakäijale otsa vaatab. Kodutuid loomi on palju. Mida me saaksime nende jaoks teha ning kuidas kasvatada oma karvast sõpra? Küsisin abi Loomade Hoiupaiga juhatajal Ainike Nõmmistolt.

Iseseisvad hiirekuningadki vajavad abi

Keda on Loomade Hoiupaigas rohkem – kas koeri või kasse?

„Loomade Hoiupaigas on kasse ja koeri enam-vähem võrdselt. Kui aga võtta arvesse peremeheta loomade arvu, siis võiks Hoiupaigas olla rohkem kasse – neid, kes elavad suurte kortermajade keldrites tihti peale mitmekümnepealiste karjade-na,“ ütleb Loomade Hoiupaiga juhataja Ainike Nõmmisto. Hoiupaika jõuavad sellised kassid tavaliselt alles siis, kui ühistud asuvad keldreid kinni ehitama ning tekib oht, et kassid jäävad seina taha või peavad kolima trepikotta, mis ei pruugi majaelanikele meeldida.

Tänavatel käies jääb mulje, justkui oleks hüljatud koeri rohkem kui kasse. Aeg-ajalt jookseb ikka mõni peni üle tee ning paneb üleikäiguraja juures seisvate inimeste südamed puperdama – kas kutsa jõuab ikka ilusti teisele poole “sebrat”?

Kuid tegelikult on olukord pigem vastupidine: tänavatel elab rohkem kasse. Nad saavad inimeste hoolitsuseta paremini hakkama kui koerad. Samas ei saa linna pidada normaalseks looduskeskkonnaks: linnatänavatel on loomade jaoks palju ohte, eelkõige autoteed jms.

Küllap on paljudel meist hulkuvat kassi või koera nähes tekkinud soov abitu karvane sõber koju võtta, teda miskit moodi aidata. Kuid tavaliselt pole looma endale võtmine võimalik. Kuidas saaks teda siiski aidata? „Üks võimalus on tuua selline kass Loomade Hoiupaika, kus loomale tehakse tervisekontroll, teda vaktsineeritakse ja töödeldakse parasiitide vastu. Seejärel hakatakse talle uut kodu

otsima. Kõik Hoiupaigast uude kodusse minevad kassid on reeglina ka steriliseeritud või kastrereeritud, mistõttu pole uuel omanikul muret ka soovimatute kassipoegade pärast,“ ütleb Ainike.

Pisikesed kassipojad on väga armsad, nad on täis energiat ja avastamisrõõmu. Nii tore on vaadata, kuidas su pisike sõber iga päev kasvab ja midagi uut juurde õpib. Ainike ütleb, et kiisu on valmis uude koju minema umbes 2. elukuust, kuid ideaalset vanust on raske välja pakkuda, sest ka täiskasvanud hiirekuningad harjuvad suurepäraselt uue koduga ning võtavad omaks seal kehtivad reeglid. Neil, kellel on vähem aega kodus olla ja seega ka vähem võimalusi kassipoja õpetamisega tegelda, oleks lihtsam võtta juba täiskasvanud sõbralik kass, kel head kombad juba selged.

Kui kavatsed võtta kassipoja, siis peaksid eelnevalt muretsema toidukausi, liivakasti, kraapimispuu ja mänguasju. Kusjuures poes müügil olevad lelu ei pruugi kassipojale meeldida. Vaata alguses, äkki leiab kiisu hoopis midagi sobivat kodus olevatest mänguasjadest. Paar väiksemat palli tuleks aga küll varuda.

„Kojujõudmisel tuleb uuele sõbrale näidata, kus asuvad toidukauss ja liivakast. Veendu, et ümbrus on kassipoja jaoks turvaline. Näiteks ei tohi elektrijuhtmed olla laokil, samuti võiksid toataimed seista kättesaamatus kohas, sest mõned võivad mürgised olla. Kui kodus on ka teisi lemmikloomi, tuleb neid üksteisele tutvustada ning ise kindlasti juures olla. Uuri kindlasti, kas kassipoeg on saanud ussirohtu ja kas ta on vaktsineeritud. Kui mitte, siis pöördu loomaarsti poole,“ soovib Ainike.

Kassid on väga iseseisvad loomad. Olen lugenud, et **üldiselt jagunevad kassid kaheks: osale neist meeldib domineerida ja teised kuulavad hea meelega peremehe sõna.** Kui kiisu osutub domineerivaks, siis saab talle keelamist õpetada näiteks veepritsi abil. Ainike ütleb, et reeglina ei meeldi kassidele märjaks saada ning nad õpivad kiiresti õigeid järeldusi tegema. Oluline on, et reeglid lubatava ja lubamatu käitumise vahel oleksid kindlalt paika pandud. Kui üks kord keelatakse tugitooli kraapida, siis ei tohiks seda ka edaspidi soosida. Samuti tuleb looma kiita ning võib ka maiuspalaga premeerida.

Kas vastab tõele, et kassid maanduvad alati jalgadele ning nendega ei juhtu midagi?

„Tänu üliarenenud tasakaalutundele maanduvad kassid tõesti enamjaolt jalgadele ning tänu kaslaste luude ja liigeste ehitusele saavad nad vähem viga kui mõni teine loom samalt kõrguselt kukkudes,“ seletab Ainike. „Kuid see ei tähenda, et kukkumine on kassile täiesti ohutu. Ta võib midagi ära lüüa ning vigastatud koht võib veel tükk aega ebamugavust valmistada. Seepärast peaks peremees hoolitsema, et looma elukeskkond oleks võimalikult turvaline.“

Kõige parem õpetaja üldse

Seitse aastat tagasi, kui astusin Kasari Põhikooli esimesse klassi, olin arg ning kartsin jubedalt isegi klassist välja minna. Mind julgustas alati meie klassijuhataja Aili Karel.

Juba esimesel aastal sain aru, et tema on kõige parem õpetaja üldse. Ta oli ja on kena, sõbralik, tark, hoolitsev ja samas ka range. Kui oli vaja, siis kutsus ta poisse korrale.

Õpetaja kohta riietub ta stiilselt. Tahaksin väga olla tema moodi, kuid see ei õnnestu mul veel eriti hästi, aga loodan, et see läheb korda, kui saan vanemaks. Meil vedas väga, et temasuguse klassijuhataja saime. Teda võis ja võib alati usaldada, ta oli ja on mulle kui teine ema.

Ta suutis meid väga hästi õpetada. Kõik läks tema käes justkui nii kerge! Ainetest saime aru tänu kergele mängule, mis aitas õppimisele väga hästi kaasa, sest mänguga saavad alati ka keerukad asjad selgeks – nagu lugemine, tähestik, liitmine ja lahutamine. Mitte kunagi ei olnud meil igav. Vahel oli mõni aine raske, kuid tema oskas väga lihtsalt needki asjad selgeks teha.

Oma klassijuhataja kohta võin veel öelda, et ta on liitnud meie klassi ühtseks suureks pereks.

Minu suurimaks rõõmuks sai temast ka mu väikese venna klassijuhataja. Kui vend kooli läks, ei tundnud ta tähti ega teinud neil üldse vahet. Kõik olid alguses veendunud, et ta ei sobi veel kooli. Ainuke, kes lootust ei kaotanud, oli õpetaja Karel. Ta suutis mu vennaga juba esimesel veerandil imet teha! Tänu tema õpetajadele on vennal läinud õppimine aina paremaks ja viimased kolm aastat on ta olnud ka autahvilil.

Mul oli isiklikult väga hea meel, kui Aili Karel kuulutati aasta õpetajaks! Saatuse tahtel sai ka meie praegune klassijuhataja aasta õpetaja tiitli. Ma julgen arvata, et see tunnustus annab neile veel rohkem indu töötada lastega.

Pärast õppetööd koolis tegi klassijuhataja meiega koos palju muid asju. Ta õpetas meie klassile bowlingut, mis on väga lõbus ja huvitav mäng. Minu meelest sarnaneb see mäng keegluga. Iga veerandi lõpus oli klassiõhtu. Mängisime, laulsime ja tantsisime koos temaga, sel ajal kadus õpetaja ja õpilaste vaheline barjäär. Selline tore meelelahutus andis meile jõudu igaks järgmiseks õppeveerandiks.

Siiani on mul alles mõned harjutused, mida sai kunagi lahendatud. Need on killukesed mu lapsepõlvest, mis meenutavad teda, kuna tema need koostas ja otsis hoolega kokku... Ei kunagi unusta ma seda, kuidas ta klassi kiirustas ja oma kingi kulutas. Klõps ja klõps! – see heli ei unune iial!

Kui ma vaid oleksin nii võimas ja suudaksin aega tagasi

Astrid Rosenberga Laeva Põhikoolist

keerata, siis teeksin ma seda kohe. Nii väga tahaks vahel esimesse klassi tagasi, oma vana klassijuhataja juurde.

Lõpetuseks tahan öelda seda, et Aili Karel on maailma parim õpetaja! Soovin, et ta oleks tugev ka edaspidi ja peaks vastu kõigile väikestele krutskitele. Tugevat närvi talle edaspidiseks õpetamiseks!

Kristiina Rogenbaum Kasari Põhikooli 8. klassist

Minu õpetaja

Minu õpetaja on esimesest klassist alates Maimu Klaan. Ta annab meile kõiki tunde peale kehalise kasvatusena ja muusika. Minu õpetaja meeldib mulle väga! Mu lemmiktund, mida ta annab, on loodus-

õpetus. Alati on koos õpetajaga tore teatris ja kinos käia. Need, kes ei õpi korralikult, saavad märkuse. Tublid lapsed saavad viied.

Minu õpetaja tahaks kindlasti, et tema õpilased saaksid targaks. Seepärast õpetabki ta meid iga päev kannatlikult. Õpetajate päeval saab õpetaja ka puhata.

Johanna Liisa Aimla Jakob Westholmi Gümnaasiumi 2b klassist

Muinasjutt krantsist

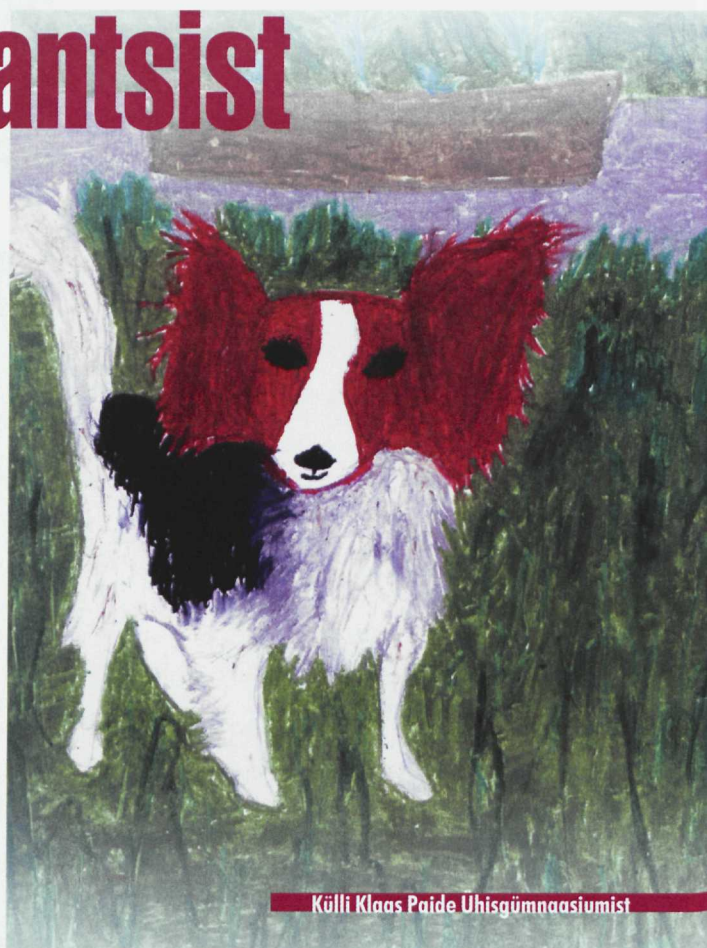
Elas kord krants, kelle nimi oli Krässu. Krässu oli varjupaigas sündinud koerake. Varjupaigas polnud hea elu, sest kõik kiusasid teda seal – nii teised koerad kui ka üks õel varjupaiga töötaja, sest Krässu oli kõige väiksem. Ühel päeval tuli koerte varjupaika üks muheda olemisega mees, kes valis enda pere jaoks koera ning valik langes Krässu suureks rõõmuks just talle. Nii sattuski Krässu elama kesklinna ühe pere juurde, kus emal ja isal oli kogu aeg hirmus kiire ja palju tööd ning Krässu põhiseltsiliseks sai majas elav ärahellitatud üksik laps Joosep. Peres oli seis selline, et mida Joosep tahtis, seda pidi ta ka kohe saama. Ka koera saamine oli tema kapriis ja nii Krässu kingitigi Joosepile jõuludeks. Alguses ei saanud nad eriti hästi läbi, kuna Joosep oli ülbe ja mõtles ainult iseendale, aga mõne aja jooksul said Joosep ja Krässu päris headeks sõpradeks, kuigi Krässule eriti siiski ei meeldinud Joosep oma ülbuse tõttu.

Ühel jaanuariõhtul läksid ema ja isa kallisse restorani einestama ja pidutsema ning Joosep ja Krässu jäid kahekesi koju. Nad hakkasid mängima, aga kuna Krässu oli veel kutsikas, siis hammustas ta kogemata mänguhoos Joosepiti. Joosep vihastas koledasti, karjus Krässu peale ja viskas ta seejärel majast välja tänavale.

Siit saidki alguse Krässu seiklused tänaval. Krässu eksles üksi ja väga-väga kurvalt tänavatel ringi. Varsti oli ta jõudnud prügimäele. Ta kõht oli läinud väga tühjaks ja korises päris, seega hakkas ta sealsetest prügikastidest midagi söödavat otsima. Kui ta oma pea prügikastist välja tõstis, kuulis ta kurja urisemist. Rämpaste ja öela väljanägemisega koerte kamp oli ta selja taga ja kamba juht teatas larisedes, et see on nende piirkond. Krässule hüpati kallale. Penid hammustasid ja kiskusid Krässut valusasti. Õnneks sai väike krants siiski nende eest läbi häda plehku. Ta hoidis puretud käppa ja nägi armetu ning sasitud välja. Ta jõudis ühe odava hiina restorani juurde. Ta nägi seal ühte bulldogi, kes sõi ülejääke. Krässu küsis, kas siit saab süüa, ja selle peale vastas bulldog Gustav, et siit saab restorani ülejääke ja kutsus lahkelt ka Krässu einest osa võtma. Söömise ajal rääkisid nad maast ja ilmast ning said sõpradeks. Krässu rääkis ka sellest, kuidas ta oli prügimäe koertekambalt armetult peksa saanud. Gustav arvas, et need penid peaksid selle eest karistada saama ja tal oli ka idee, kuidas nendele selgeks teha, et Krässuga ei maksa jamada.

Gustav tutvustas Krässule oma sõpru: krants Akselit, rotveiler Mihklit ja vendi, saksa lambakoeri Marti ja Martinit. Bulldog Gustav oli selle sõpruskonna liider. Nad läksid kõik koos Tallinna prügimäe poole ja kui olid kohale jõudnud, hakkasid nad selgitama selle prügimäe koertekamba juhile, dobermann Tõnisele, et too ei tuleks enam ilmaasjata teistele koertele kallale, seda enam, kui need on hädas. Tõnis aga vastas ülbelt, et tal suva, mida teised räägivad – nemad teevad ikka, mida tahavad.

Gustav ütles selle peale: "Hea küll, kui tahate sõda, siis saate selle!" ja hüüdis oma sõbrad rünnakule. Selle peale

Küllli Klaas Paide Uhisgümnaasiumist

jooksid ehmunud prügimäekoerad minema, tuli takus. Kui Gustav ja Krässu koos oma sõpradega minema hakkasid, tulid neile aga vastu koerte varjupaiga koerapüüdjad. Koerad püüdsid minema joosta, aga plehku pääses ainult Krässu.

Nii jäi Krässu taas kord täiesti üksi ja kõndis mööda linna ringi. Teda kiusati kogu aeg, sest ta oli inetu ja õnnetu väike krants. Üks poiss isegi lasi tema pihta ragulkaga, tabades valusasti Krässu nina. Ta põgenes metsa, sest arvas, et seal on rahulik ning keegi ei kiusa teda.

Kui ta oli metsa jõudnud, näpistas teda nälg. Ta oli väga väsinud ning jäi kõhu korisesdes metsarajale magama. Metsas kõndis aga samal ajal vanapaar, kelle koer oli hiljuti vanadusse surnud. Vanapaar oli mõelnud, et nad ei võta kunagi endale uut koera, sest neil oli oma lemmikust kahju ja mälestused temast olid alles värsked. Nii jalutades jõudsid nad ootamatult magava Krässuni. Krässu oli just ärganud ja ta oli nälgjane ning väga õnnetu. Vanapaar nägi Krässut ja neile hakkas ta kohe meeldima, sest meenutas väga nende head sõpra, kelle nad hiljuti olid kaotanud. Ka Krässule meeldis see tore vanapaar. Mees ja naine arutlesid, et võtaks Krässu endale – ja nii nad tegidki. Peagi olid nad kodus ja vanapaar andis Krässule suure kausitäie maitsvat toitu. See meeldis nälginud koerakesele väga.

Uinudes talle esikusse pandud vaibakesel, mõistis Krässu, et nüüd on ta lõplikult endale pere leidnud. Kõik koos olid nad väga õnnelikud ja veetsid palju kauneid päevi, käies jalutamas juba tuttavas metsas ning ka linnas ja mängides aias ning parkides. Kui nad ära pole surnud, siis elavad nad siamaani õnnelikult koos.

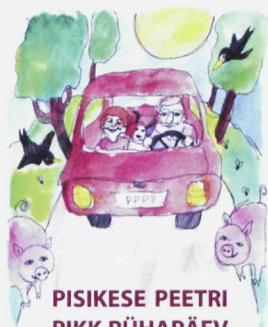
Henri Ratnik Pärnu Sütevaka Humanitaargümnaasiumi 7. klassist

Järjehoidja

Peetri pühapäev

Pirjastus Poolibri pakub... Oi, va-bandust, P-tähe pidur jäi Triibu-Liinel Tiina Kilksoni raamatut "Pisikese Peetri pikk pühapäev" lugedes peale! Nimelt on kogu teos (kirjastajaks Koolibri) kokku pandud p-ga algavatest sõnadest. Selliseid lauseid võite ise ka kokku panna, kui süda lustib! Pisikestele pliiatsisõpradele on aga raamatu lõpus pisut piltmõistatusi. Õpeta aga väikevennale numbrid selgeks, mis siis viga jooni tõmmata!

PISIKESE PEETRI PIKK PÜHAPÄEV

Lahemat loomalugemist igaks päevaks

Kirilille Kirjastusel ilmus kopsakas raamat "365 põnevat, õpetlikku ja naljakat lugu loomadest". Francisco Arredondo ja Fernando Fernandez värvikate loomapiltide juurde kirjutas jutud Aleksei Turovski.

Selle raamatu kaudu saad teha aasta ringi iga päev tutvust mõne uue loomaga. Tõsi küll, mõni neist nii väga uus polegi, vaid on hoopis välja surnud, aga sellegipoolest on hea teada, milline ta kord välja nägi.

...

Tyrannosaurus ehk "valitsejasaurus", kes türanniseeris kõiki, kes ümber ringi elutsesid, on kõige kuulsam kiskjaline saurus. Raske on ette kujutada mitu tonni kaaluvat ja kuni 15 meetri pikkust saurust, kes suudaks temast kiiremini joosta. Tema esikäppadel olid nii suured ja hirmuäratavad küünised, et nii mõnigi kivististe uurija on neid pidanud mõne veise sarveks. Need küünised olid saakloomade hoidmiseks ja rebimiseks, kuid ilmselt oli tyrannosaurus võimeline saakloomade vigastama ka tagumiste jalgadega. Ta oli tõesti hästi relvastatud, sest tal oli ka ligi 60 hammast, mis vanematel loomadest olid isegi 15 – 20 sentimeetrit pikad ja üliteravad.

© Kirilille kirjastus

Kitarr kaissu ja mängima!

Heiki Mätlik on üks eesti tuntuimaid kitarriste, kes võib kas või une pealt virtuosseid kitarrilugusid mängida. Õnneks pole ta kade mees ning on nüüd kirjastuse Valgus kaudu andnud välja vahva õpperaamatu – "Kitarri-aabitsa", mille abil võivad autori sõnul pillimänguga alustada juba 5 – 6-aastased. Mudilastele on teadagi abiks vanemad, kuid lugeda oskavad inimesed saavad selle mõnusa vedrukõites õpiku abil ise kitarrimängu selgeks õppida. Ja kui üksi harjutamine läheb igavaks, siis võib abiks võtta õpikuga kaasas käiva CD ning proovida sellega sammu pidada. Või mõne aja pärast ka ette rutata...

Mis teeb lapsepõlve õnnelikuks?

Kirjastus Tänapäev andis välja ilmatu uhke raamatu "Õnnelik lapsepõlv", mida on põnev uurida nii lastel kui ka täiskasvanutel. Lastel sellepärast, et "Õnnelikus lapsepõlves" on palju igasuguseid pilte (Tiit Veermäe fotod, Ruth Huimerinna ja Jüri Lõuni kujundus) ning hulk jutte ja luuletusi (tekstid kogus kokku Tiia Toomet). Täiskasvanuil – eriti neil, kes olid lapsed 50 aastat tagasi – on aga tore meenutada oma kunagisi mänguasju ja raamatuid. Tiia Toomet tunneb ju mänguasju nagu oma kümnet sõrme ja Tartu Mänguasjamuuseum on tõeline lelude aardelaegas, nii et kindlasti tunneb sinugi vanaema fotosid vaadates ära oma nukuvankri või puuhobu.

"Õnneliku lapsepõlve" alapealkiri on "Malle, Vova, Pille-Riin ja teised nõukogude aja lapsed". Tegelikult teame ju, et nõukogude aeg oli meie rahva jaoks väga raske – kuidas siis Malle ja Vova lapsepõlv sai õnnelik olla? Malle ja ta sõprade mänguasjade hulgas oli vähe uhkeid nukke, mänguautodki olid üsna lihtsad ja kandilised – kuid nende asjadega oli tollastel lastel niisama vahva mängida nagu praegustel peente Barbie' de, keeruliste legokomplektide ja arvutitega. Võib-olla vahvamgi, sest neil oli rohkem aega sõpradega koos mängida. Ja isad-emad püüdsid ka nõukogude ajal oma laste elu teha nii õnnelikuks kui vähegi võimalik. Mõnedki õpetussõnad aga sarnanesid kangesti tänapäevastele – näiteks Kornei Tšukovski pikk õpetlik luuletus "Pese-ennast-sa", kus muuhulgas öeldakse:

Sestap võtkem seebid kätte, armastagem käterätte, hambapulbrit ja ka kammi, mis on kõigist tihedam!

Hambapulbrit on küll raske leida, aga seebid, käterätid ja kammid on päris vanaaegsete sarnased!

© Tänapäev

Kes ütles: "Miau?"

Märtsikuus, kui kiisudki katustel laule löövad, on sobiv kõnelda vahva nimega ansamblist Miau.

Venekeelses tüdrukutehändis

laulab kolm neiu: **Jaroslava, Alyssa** ja **Mai**.

„Bändi esimene koosseis moodustati neli aastat tagasi peale minu tutvumist meie produtsendi Fred Kriegeriga. Me otsustasime luua midagi uut,“ jutustab Jaroslava. „Proovisime ja meil õnnestuski. Kõik tüdrukud olid juba lapsepõlvest peale sõbrannad ning seepärast oli koos laulmine eriti lõbus, kõik laabus hästi.“

Miau tegi oma albumi, nende laule mängiti raadios, oli palju esinemisi. Kuid kolme aasta pärast lõbu lõppes ning algasid muutused. „Igaüks elas oma elu ning Miau polnud enam endine. Koosseisu tuli kiiresti muuta. Muusika oli minu jaoks

tähtis ning ma pühendan end sellele täielikult, seepärast jäingi ma eelmisest koosseisust ainsana edasi laulma,“ meenutab Jaroslava, „Alyssa on väga andekas tüdruk, meile meeldib koos töötada, uusi ideid ellu viia.“ Alyssa oli esimene, kellele pakuti bändi tulla, seejärel tuli Mai, kes tegeles muusikaga

„Ma armastasin muusikat juba lapsena, kuid poleks osanud ette kujutada, et jõuan nii kaugele.“

11. eluaastast. Salvestati uued laulud, muudeti bändi stiili ja programmi, tüdrukud said vanemaks. Kõik alustati otsast peale. „Meie laule mängitakse jälle raadios (uut singlit „Uhodi“), me esineme ning liigume edasi!“

Kelleks tahtsite lapsepõlves saada?

„Ma armastasin muusikat juba lapsena, kuid poleks osanud ette kujutada, et jõuan nii kaugele. Ausalt öeldes ei teadnud ma 16. eluaastani, MIAU alguseni, kelleks tahan saada. Kuid nüüd tean kindlalt, et muusika ja *show-business* on just minu ala. Alyssa on suurepärase koreograaf kuulsas Eesti tantsustuudios Dance Act, nii et ka tema elu on seotud muusika, tantsu ja *show-businessiga*. Sama võin öelda ka Mai kohta – me kõik tegeleme lapsepõlvest saati sellega, mida armastame,“ ütleb Jaroslava.

Millega tegelevad Miau tüdrukud laulmise kõrval?

„Nagu ma juba ütlesin, on Alyssa koreograaf, ning me kõik käime tema juures tantsutrennis. Kusjuures Miau tantsu-programmi teeb ka Alyssa. Ning peale selle õpime me kõik ülikoolis,“ seletab neiu.

Miau on esinenud peaaegu kõikjal Eestis, mitu korda Läti pealinnas Riias ning nüüd on plaanis sõita Moskvasse. Bändil on head suhted Venemaa populaarse noortesaate Tähevalik 4 osalejatega (eriti Timatiga), kes on tüdrukuid palju aidanud ning ka Miau uus singel on lindistatud nendega. Jaroslava oleks väga õnnelik, kui Miau suudaks Moskvas läbi lüüa. Praegu mängitakse nende uut singlit ka Moskva raadiojaamades.

Kas laulja elu on just selline, nagu sa ette kujutasid?

„Jah, just selline. See on suurepärase, kui tegeled sellega, mis meeldib. See on suur töö ja nõuab palju kannatust. Kuid armastus muusika vastu muudab töö meeldivaks!“

Muusika – on see valik kogu eluks?

„Antud hetkel küll! Kuid kunagi ei tea, mida elu toob või kuidas su huvid, arusaamad muutuvad. Kuid hetkel on see valik kogu eluks,“ ütleb Jaroslava.

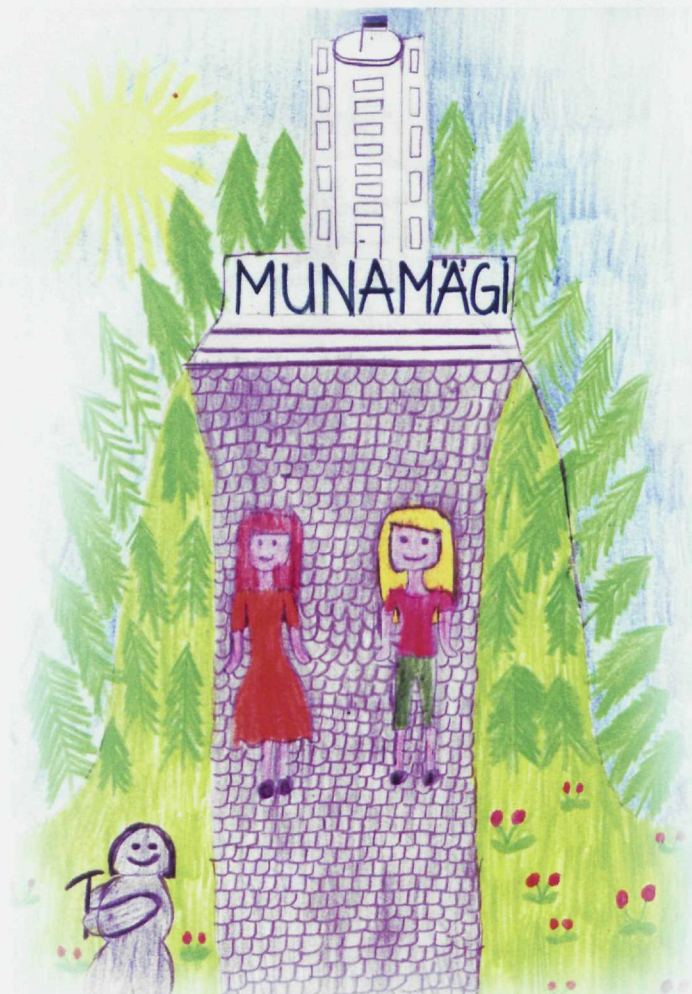
Sabina Zinovjeva

Igavlev ilves

Ilves igavleb istepingil, igatseb isevärki igatsusi. Igatseb ideaalset, intelligentset, ilusat, iseteadlikku inimest. Isekas ilves itsitaks inimese ironiat.

Inimene ilmus idast, ise ilvese igavat ilmet imetledes. Ilves istus ikka istepingil, ilvese idee ikaldus. Ilvesel ilmnes inimesepelglikkus ja inimesepõlglikkus. Inimene ironiseeris ilvest. Igav ilves istub ikka istepingil ja igatseb igavaid, inetuid inimesi.

Katrin Pent Põlvamaalt

Miimika-Mimmi matk Munamäele

Mulle meeldivad Miimika-Mimmid! My Scene meenutab mannekeeni. Ma mõlen Mimmiga Munamäele matkama minna. Munamäel mõlgutab mõtteid mõnus mees. Meile meeldib märke marssida, magada madratsil magamiskotis, mängida malet. Me mõtleme Mimmiga metsa marjulegi minna. Miimika-Mimmile maitsevad murakad, mulle meeldib maiustada maasikatega. My Scene meelitab mind merelegi minema. Mulle meeldib Mimmi mõte!

Triin Valdmaa Jõgevalt

Sussi-Sille

Sille sõidab suvel sussipoodi. Suveks on sussipood suletud, Sille sõidab sussipoest Sakku saapapoodi. Saapapoest sai Sille sinised saapad. Sille soovis siniseid susse sussipoest. Sussipood oli suletud Sakuski.

Merilin Jõesaar Harju-Ristilt

Igavaim isik

Kord käis Kuressaare kunstikallakuga koolis Kristiina Kask. Kõik klassikaaslased kutsusid Kristiinat kõige kummalisemaks Kristiinaks, kes koolis käib. Kuidas küll? Kohe kuuled! Kristiina kükitas kunstiopetaja klassis kurvalt. Kristiina konutas ka kodus kurvalt. Kristiina koju külalisi ei kõndinud. Kristiina kutsus, kuid Kristiinale kostsid kõik ei. Kord käis Kristiinal külas Kaisa, kuid Kaisa kolis Kärdlasse. Küll Kristiina kolib ka! Küll kohtaks ka Kristiina kedagi, kui kogu aeg kurvalt ei konutaks!

Anna-Maria Liiv Tallinnast

Põhjalik ponnistus

Põllega paksuke, põlvikud põlveni, palsameeris padrikus pooleaastast piisonit. Piison oli paksupoolne, paksunahaline. Punnispõskne mõtles, et piison on juba paradisis. Priske pani piisonile palmiõli pähe. See oli poolvalmis. Paksul hakkas papaaha all palav ja paha, aga palgatööd tuli teha. Protseduur paelus prunnakat. Ta proovis piisonile panna peale pronksvärvi. Pärast paigaldas piisoni peatänavale paraadiajaks. Paksule maksiti palka poolsada pojengi.

Pille-Riin Kulla. Laeva vallast

Pisike pörsas

Pisike pörsas pikutas pingil. Päike paistis palavalt. Pörsas põõnas pool päeva. Päike põletas pörsast, pörsas paistis pärast päris punane. Pörsas pröökas: "Paha päike!" Päike pole paha. Pörsad pikutagu pesas. Pesas parem pikutada – pesas pehme pöhk!

Silja Vunk
Pärnumaalt

Laulupidu läheneb

Kuigi kõigi laulupidude kohta võib öelda, et nad on omavahel vennaksed, on igal peol siiski oma eriline ilme. 1. juulil saame kõik – kes Tallinna Lauluväljakul, kes kodus telerite ees – näha ja kuulda kümnesta koolinoorte laulu- ja tantsupeo kontserti. Tänavune pidu kannab nime **ILMAPUU LÄVEL**, ning laulupeo kunstiline juht on **Aarne Saluveer**.

Suvisel laulupeol on Sul kanda väga tähtis roll. Aga kas mäletad ka oma elu esimest laulupeoelamust?

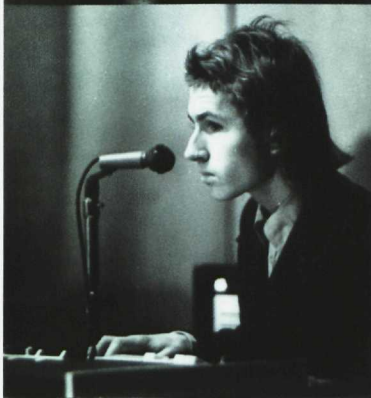
Miks ei mäleta! See on pärit aastast 1969, kui toimus suur juubelilaulupidu. Kahjuks ei saanud ma tollal, 10-aastasena, laulukaare all seista, sest mudilaskoorid kutsuti siis laulupeole ikka Tallinna lähistelt, minu lapsepõlv aga möödus Viljandis. Kuid rongkäigus märssisin uhkelt koos isaga, kes võttis mind oma Sakala meeskoori ridadesse. Emagi kõndis lauljatega laulupeoparaadil kaasa – tema pidi arstina piduliste tervise eest hoolt kandma.

Mind vaimustas tollal isa laulupeomärkide kogu – neid oli tal väga palju, ka eestiaegseid. Isa märgikogu on mul siiani alles ja olen seda ajapikku ka täiendanud.

1993. aasta laulupeol olin ma mudilaskooride üldjuht – ja siis ei kutsutud laulma ainult Tallinna ja Harjumaa algkooli, vaid üks sai lahti keeratud ka kaugemate paikade mudilaskooridele.

Kas Sul oli kooli ajal peale muusika teisi hobbisid?

Oi, neid huviseid mul ikka jätkus! Kogusin marke – kogu on mul siiani alles, tegelesin automudelite ja numismaatikaga. Tikutoosietikette oli mul lausa sarjade kaupa – selles asjas oli abiks ema, kes töötas Viljandi Tuletikuvabriku arstina. Aga ega ma siis ainult tubaste huvidega piirdunud: käisin iluuisutamistrennis, suusatamas, võrkpalli mängimas... Motohuviline naabripoiss tõmbas mind kaasa ka mootorrattaste maailma: ostsin oma kogutud rahaga vanemate eest salaja 125-kuubikulise motika ja peitsin alguses garaaži. Olin vanuses, kus tsiklitrennis võis käia, aga tänaval veel sõita ei tohtinud. Meil oli fantastiline naabritaata, kes aitas metall-

NB! Tuletame kõigile meelde, et veel jõuab leiutada toredaid hüüdlauseid laulupeorongkäigulistele! Palun saatke oma ettepanekud toimetusse (Hea Laps, Harju 1, Tallinn 10146 või Hea.Laps@mail.ee) hiljemalt 15. märtsiks. Ärge unustage lisada oma nime, kooli ja aadressi – sest parimad hüüdlausejad saavad Eesti Laulu- ja Tantsupeo Sihtasutuselt laulupeomeeneid ning peopileteid!

plaadist meisterdada motikale suurt tagumist hammasratast – selliseid ju poes saada polnud. Keskkooli ajal pöördusid huvid küll rohkem ikka musa poole.

Kas tegite koolis bändi ka?

Õppisin Viljandi Carl Robert Jakobsoni nimelises Keskkoolis, ja lisaks sellele ka muusikakoolis. Esimene bänd, kuhu mind kutsuti, oli "suurte meeste" oma – Mesilased. Viljandis toimusid minu koolipõlves võimsad rockfestivalid, kuhu tuli "karvaseid ja sulelisi" noori kokku üle kogu tollase Nõukogude Liidu. Päris oma noortebänd, mille kokku panime, kandis nime Tahukad. Rokitaat Riho Baumann, kes käis mööda Eestit noori talente otsimas, avastas meid ja kutsus koguni Eesti Raadiosse lindistama – mõned lood on mul siiani lindil olemas. Palju erinevad projekte sai tehtud Tallinna Konservatooriumis, üliõpilasena mängisin juba Karavanis.

Praegu juhid ETV Muusikastudio Tütarlastekoori, Eesti Kooriühingut ja Tallinna Georg Otso nimelist Muusikakooli. Kas ka Otso-kool võtab suvisest laulupeost osa?

Aga muidugi! Näha-kuulda saab nii segakoori kui ka meie puhkpilliorkestrit.

Kas Sinu meelest on vahva, kui rahvas rongkäigulistele vaimukaid tervitusi hüüab?

Muidugi on see vahva, sest teekond on üsna pikk ja vahepeal võib marssijatele väsimus kallale kippuda. Meie ETV lastekooriga pole küll kunagi igav rongkäigus olla, sest lauljad on lõbusad ja hääled ka nii hästi treenitud, et suudavad laulda kas või terve tee!

Aarne Saluveeri kiusas küsimustega
Leelo Tungal

LEGO

RACERS

PE^B₂ 1378 2007,3

OFFICIAL LICENSED PRODUCT

LEGO RACERS – “CRASH”!

8134

8140

Tähelepanu, LEGO võidusõitjad! Kasutage nüüd inerts mootorit, et kihutada ja rammida LEGO võidusõidul! “Crash” – ja ongi tükid lennus! Kombineerige neid lähedaid mudeleid omavahel ning avaldage teistele muljet!

Mis on sellel aastal Racersi mudelitele omane?

Tähista õige vastus ristiga.

Punased rattad “Crash” funktsioon Vilkuvad tuled

Vastuseid ootame 5. aprilliks 2007 toimetuse aadressil: Hea Laps, Harju 1, Tallinn 10146.

Nimi:

Address: